

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Резонанс

Російський солдате, кидай рушницю, іди додому!

СТОР. 7

Київ

Генеральне прибирання у столиці: рахунок іде на тижні

СТОР. 8

Історія

«Козацький король» Іван Мазепа

СТОР. 14

№ 58 (6062) СЕРЕДА, 1 КВІТНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Аграрна галузь стала локомотивом експорту

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман узяв участь у четвертому засіданні Національної ради реформ під головуванням Президента Петра Порошенка. Учасники говорили про те, як втілюються системні зміни в нашій країні, зокрема, в агропромисловому та паливно-енергетичному секторах і окреслили перспективи імплементації Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. СТОР. 2

Конгресмен: «Росія уже перетнула «червону лінію»

Росія перетнула «червону лінію», коли вторглася в Україну, окупувала Крим і коли продовжує надсилати танки й військовий персонал на схід. Про це, відповідаючи на запитання "Голосу України» про те, чи є межа для США, після якої вони таки відважаться постачати нам зброю, заявив голова Комітету Палати представників США зі збройних сил Вільям Торнберрі під час прес-конференції у Києві. Утім, він підтвердив уже не раз озвучувану позицію Білого дому: Барак Обама ще не вирішив це питання. СТОР. 5

Нагороди потрібні живим

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Старший сержант взводу, старшина Віталій Данилюк; головний сержант взводу Дмитро Хачатурян; командир відділення Ігор Порошин; навідник-оператор БМП-2 Денис Бірюков; механік-водій БМП-2 Віталій Войтович.

Бійців 9-ї роти одного з батальйонів 30-ї Новоград-Волинської бригади 12 лютого перекинули з-під Маріуполя у село Нижнє Лозове в районі Дебальцевого забезпечити постачання та вихід наших військ. Як розповідає командир роти Ігор Гребенюк, це була справжня війна з прямими боями. Біля Нижнього Лозового бійці роти потрапили в засідку. Терористи пошкодили нашу БМП. Та старший сержант Олег Федорчук підбив ворожий БТР. Наступного вечора Олег зумів забрати з поля бою нашу пошкоджену техніку, її відремонтували, і вона живе й воює донині.

СТОР. 6

ПОДІЇ

Затверджено склад Конституційної комісії

Відповідно до указу Президента Петра Порошенка, Конституційну комісію очолив Голова Верховної Ради Володимир Гройсман. До її складу також включено заступника глави парламенту Оксану Сироїд, народних депутатів Наталію Агафонову, Ігоря Алексєєва, Леоніда Ємця, Руслана Князевича, Юрія Луценка, Василя Німченка, Вікторію Пташник, Руслана Сидоровича, Сергія Соболєва та Юлію Тимошенко, а також трьох попередніх Президентів України — Леоніда Кравчука, Леоніда Кучму та Віктора Ющенка. Загалом до роботи над змінами до Основного Закону глава держави запросив 59 вітчизняних фахівців та 13 представників міжнародних організацій.

Президент представив нового керівника Чернігівської ОДА

Народного депутата України Валерія Куліча 31 березня Президент України Петро Порошенко призначив головою Чернігівської облдержадміністрації. У Чернігові глава держави урочисто вручив очільнику області посвідчення керівника виконавчої влади регіону. Першочерговим завданням для чернігівської владної верхівки П. Порошенко вважає взаємодію силових структур, щоб гарантувати безпеку мешканців прикордонного краю, який межує з країною-агресором. За його словами, також важливо забезпечити завершення поточної та проведення наступних хвиль мобілізації та гідно зустріти тих, хто демобілізується і повертається додому, необхідно їх забезпечити роботою, всіма заслуженими пільгами, які передбачила держава для своїх захисників, **повідомляє наш власкор Сергій ПАВЛЕНКО.**

Нацбанк очікує зниження до кінця року рівня інфляції до 30% з нинішніх 34,5% — *прес-служба НБУ*

КОРОТКО

■ Почав курсувати пасажирський потяг Черкаси—Київ. Тепер жителі Шевченкового краю мають можливість добиратися до столиці і назад не лише маршрутними автобусами, а й залізницею, **передає наш кореспондент Ліна ЛЕБЕДЕНКО.**

■ У селі Вовковиї Демидівського району на Рівненщині буде сквер Героїв АТО. Рішення про це прийняла сільрада. Під нього вже підготували площу, а до Великодня висадять і дерева, **повідомляє наш власкор Олександра ЮРКОВА.**

■ Орієнтовно 40 тисяч гривень, зібраних парафіянами на ремонт храму у селі Товстеньке, що на Тернопільщині, вкрали двоє учнів Чортківського профтехучилища, **повідомляє наш кореспондент Людмила НАКОНЕЧНА.**

Аграрна галузь стала локомотивом експорту

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

На початку засідання глава держави звернув увагу на особливу роль аграрної галузі, яка нині є однією з ключових експортноорієнтованих ланок вітчизняної економіки. «У часи, коли через агресію проти України знищено промисловий потенціал Донецької та Луганської областей, у зв'язку із падінням експорту продукції машинобудування, металургійного комплексу, локомотивом експортної виручки стала аграрна галузь», — констатував він. Отже, зауважив Петро Порошенко, необхідно створювати сприятливий інвестиційний клімат у цьому секторі.

Окремо Президент зупинився на питанні реформування паливно-енергетичного комплексу, наголосивши на важливості ухвалення змін до Закону про акціонерні товариства.

Вони, мовляв, дозволять відновити контроль держави на своїх підприємствах та побудувати прозору систему їх роботи. «Найближчим часом зможемо прийти до того, про що говорили з початку створення коаліції — прозорого режиму управління державною власністю», — сказав глава держави, зазначивши: цьому сприятимуть вже здійснені кроки й проведення відкритих та прозорих конкурсів із добору керівників таких підприємств, участь в їх управлінні іноземців. «Думаю, це те, що хочуть чути про Україну інвестори», — констатував він.

Такий підхід має застосовуватися в усіх напрямках життєдіяльності держави, на стратегічно важливих підприємствах, переконаний Петро Порошенко. «Важливо застосовувати його не лише до окремих підприємств деяких галузей, а й до всього паливно-енергетичного сектору, — наголосив він. — Коли ми говоримо про деолігархізацію, то це має стосуватися всіх».

Говорили на раді реформ також про боротьбу з корупцією. Важливим кроком із унеможливлення її проявів, на думку Президента, є запровадження системи електронних допорогових державних закупівель.

«Це оцінка діяльності кожного міністра. Давайте побачимо, хто на сьогодні ефективно працює у запровадженні електронних торгів, а хто поки що хоче жити по-старому», — сказав глава держави.

Прес-служба Президента України.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

У питаннях безвізового режиму очікуємо чіткий сигнал від Європи

Днями у Верховній Раді під час круглого столу, організованого **Комітетом з питань європейської інтеграції** «Угода про асоціацію як основа європейської інтеграції України» було презентовано проект «Рада за Європу». Цей проект, який започатковано за підтримки Європейського Союзу та Лабораторії законодавчих ініціатив, має на меті підвищення серед українців рівня знань про Євросоюз та про те, що дасть Україні співпраця з ЄС. У рамках проекту планується проведення в різних регіонах серії семінарів та круглих столів на цю тему.

Чи зможе Україна отримати на Ризькому саміті Східного партнерства безвізовий режим із країнами ЄС, залежатиме від висновків експертів, які нині завершують роботу в Україні, щодо виконання Україною плану дій з імплементації вимог ЄС. Про це заявив журналістам перед початком круглого столу «Угода про асоціацію як основа європейської інтеграції України» Посол, Голова Представництва ЄС в Україні Ян Томбінський.

«Це дуже складний узгоджений з українською стороною процес, як перейти до безвізового режиму, там є чотири блоки питань — зокрема, інституційний, правовий», — сказав Посол ЄС. Водночас він наголосив, що нині головне питання — це питання стабільності в Україні. «На нашу думку, і Президент, і прем'єр мають усвідомити, що потрібно розділити бізнес і політичну відповідальність, і, по-друге, що всі процеси мають відбуватися в рамках правового поля», — підкреслив Я. Томбінський.

Коментар голови Комітету Верховної Ради України з питань європейської інтеграції, першого заступника голови Української частини Парламентського комітету асоціації Ірини ГЕРАЩЕНКО:

— Важливою частиною імплементації Угоди про асоціацію є адаптація українського законодавства до європейських стандартів. Ухвалюючи ті чи інші закони, депутати мають думати про їх відповідність європейському законодавству. 70 відсотків усіх законів, зареєстрованих у парламенті, проходять експертизу нашого комітету на предмет відповідності до європейських стандартів. І ми наполягаємо на тому, щоб уже в квітні Комітет Верховної Ради з питань євроінтеграції мав змогу озвучити в сесійній залі нашу експертну оцінку всіх законів на предмет їх відповідності європейській практиці.

Сьогодні суспільству потрібно більше інформації про те, що дає кожному українцю Угода про асоціацію. Ми платимо надзвичайно велику ціну за ратифікацію цієї угоди, за те, що ми обрали такий шлях. Конче необхідно, щоб в уряді була людина, яка відповідатиме за євроінтеграційний напрям — віце-прем'єр з питань євроінтеграції, як було в усіх попередніх урядах. Це важливо і для європейської сторони — щоб вони розуміли, хто є відповідальний в українському уряді за євроінтеграційні процеси.

Найближчим часом наш комітет проведе виїзне засідання в зоні АТО, в Северодонецьку — там нас дуже чекають. Ми проведемо зустрічі з місцевим бізнесом, говоритимемо про економічну частину євроінтеграції, читатимемо лекції в університетах. У Северодонецьку хочемо висадити «Євросквер», щоб символічно показати, що без європейського Донбасу Європа сьогодні неможлива.

Ми дякуємо країнам ЄС за солідарну позицію щодо подій на сході України, за фінансову підтримку і спротив країні-агресору — Російській Федерації. Але сьогодні Україна заслуговує на більшу політичну підтримку, в тому числі і з точки зору можливості безвізового режиму. Українці довели всьому світові, що ми є європейцями, що попри те, що нам сьогодні дуже складно, що є 1 мільйон 100 тисяч офіційно зареєстрованих переселенців, ми не є тією країною, яка несе небезпеку для європейської сторони. Навпаки — ми сьогодні захищаємо Європу від варварства середньовіччя і від війни. І очевидно, що українське суспільство, враховуючи той чинник, що ми виконуємо наші зобов'язання в контексті другого етапу реалізації безвізового режиму, хоче отримати такий сигнал від Європи.

15 квітня парламентський Комітет з питань євроінтеграції проводить парламентські слухання щодо безвізового режиму. Ми вважаємо, що у нас є прогрес в усіх чотирьох пунктах, які ми маємо виконати для безвізового режиму: починаючи від біометрики і до боротьби з корупцією. Зокрема, на законодавчому рівні ми створили підґрунтя для боротьби з корупцією, тепер треба, щоб розпочало роботу Антикорупційне бюро. Ми розуміємо застороги європейської сторони щодо ситуації на сході України, міграційних, безпекових питань. Ці питання мають вирішуватися тільки в діалозі. Українська сторона — за відкритість, за бажання вирішити ці питання, знайти компроміс.

Анна ШЕВЧЕНКО.

Обговорили доцільність створення приватних колоній

Проблеми діяльності органів та установ Державної пенітенціарної служби обговорили під час виїзного засідання **Комітету Верховної Ради з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльності**. У заході брали участь народні депутати, керівництво ДПтС, територіальних органів, урядовці, Омбудсмен, представники Генеральної прокуратури та громадських організацій.

На початку засідання голова комітету Андрій Кожем'якін нагадав про ухвалені парламентом торік законодавчі ініціативи, які стосуються сфери законодавчого врегулювання діяльності пенітенціарної служби. Зокрема, це Закон «Про амністію». Дуже важливим кроком з гуманізації ДПтС, підкреслив він, є внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу щодо адаптації правового статусу засудженого до європейських стандартів. Також досягненням є ухвалення Закону «Про пробацію». Це дасть змогу проводити профілактику і контролювати повернення засуджених до суспільства.

У свою чергу голова Державної пенітенціарної служби Володимир Палагнюк зазначив, що чинний Закон «Про державну кримінально-виконавчу службу» застарілий і не відповідає нинішньому стану ДПтС. Для якісного виконання функцій кримінально-виконавчої системи необхідно розробити та прийняти закон «Про Державну пенітенціарну службу».

ЦИФРА

Нині у сфері управління ДПтС перебувають 177 установ і 669 підрозділів кримінально-виконавчої інспекції, з яких 29 установ та 47 підрозділів залишаються на окупованій території Луганської та Донецької областей. На перше листопада 2014 року там утримувалося майже 20 тисяч осіб. Із серпня минулого року вивезено майже 300 осіб.

Крім того, за його словами, потребують вирішення такі питання:

— нарахування та призначення пенсій засудженим під час відбування ними покарання;

— врегулювання порядку закупівлі товарів, робіт і послуг для потреб установ виконання покарань та слідчих ізоляторів, які безпосередньо виробляються відомчими підприємствами та підсобними господарствами;

— звільнення установ виконання покарань від сплати податку на землю;

— фінансове забезпечення персоналу пенітенціарної служби тощо.

Перший заступник голови комітету Ігор Мосійчук наголосив про необхідність розгляду питань стосовно будівництва нового слідчого ізолятора в Києві, а також можливості евакуації засуджених з установ, які розташовані в Маріуполі.

Уповноважений Верховної Ради з прав людини Валерія Лутковська підкреслила, що надання медичних послуг засудженим та особам, узятим під варту, а також вирішення питань їхнього пенсійного страхування треба врегулювати на законодавчому рівні.

Крім того, під час засідання учасники обговорили доцільність створення приватних колоній та умов для забезпечення ефективної економічної діяльності установ виконання покарань.

Голова ДПтС Володимир Палагнюк повідомив, що за зраду інтересам служби торік з органів пенітенціарної служби звільнено 150 людей: 65 офіцерів і 80 осіб молодшого начальницького складу та 5 вільно найомних працівників.

Марина СЄРГЄЄВА.

Час великих викликів і реформ

***Учора Перший заступник Голови Верховної Ради Андрій Парубій зустрівся з Головою Комісії із зовнішньої політики Палати депутатів Парламенту Румунії Л. Борбелі** (на знімку праворуч).*

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Нині для нашої країни «час великих викликів і великих реформ, які треба здійснити», — сказав український парламентарій. «Маємо подолати корупцію, реформувати суддівську систему, місцеве самоврядування і паралельно здійснювати роботу з перетворень у Збройних Силах і правоохоронних органах, — сказав він. — Головним питанням залишається безпека країни, а підтримка цивілізованого світу в цьому питанні дуже важлива».

А. Парубій висловив вдячність румунським колегам за підтримку в нелегкий час. «Ми з великою шаною і вдячністю ставимося до друзів, які підставляють нам плече», — наголосив він і підкреслив: військовий конфлікт на сході — це не лише україно-російське протистояння. «Путін кинув виклик усьому цивілізованому світу. Тож або спільно зупинимо його, або він ітиме далі», — заявив парламентарій.

Голова Комісії із зовнішньої політики Палати депутатів Парламенту Румунії підкреслив, що Румунія виступає за збереження територіальної цілісності й суверенітету України. Він висловив сподівання, що Мінські угоди будуть імплементовані, і зауважив, що «нікому не потрібне напруження». Пан Л. Борбелі також висловив готовність його країни надати нам підтримку в питанні мирного повернення території Криму.

Пан Л. Борбелі нагадав: очолювана ним делегація отримала підтвердження підписання міжурядової угоди про малий прикордонний рух. «Ця угода важлива для людей, які мешкають на прикордонних територіях, тому сподіваюся, що Верховна Рада її ратифікує», — припустив він. А. Парубій висловив упевненість, що цю угоду ратифікують уже найближчим часом.

Голова Комісії із зовнішньої політики також висловився за послідовне вирішення питань, які виникають у гуманітарній та культурній сферах життєдіяльності румунських громад в Україні, шляхом двостороннього діалогу. Сторони наголосили на необхідності інтенсифікації двосторонніх відносин і на розвитку їх парламентської складової. А Перший заступник Голови Верховної Ради наголосив, що робиться все для поглиблення співпраці між Україною і Румунією, зокрема на рівні парламентів.

ГПУ просять розібратися з продажем акцій «Інтера»

Народні депутати від фракції «Народний фронт» просять Генеральну прокуратуру розібратися із продажем акцій телеканала «Інтер». Звернення щодо обставин купівлі за 2,5 мільярда доларів США Сергієм Льовочкіним і Дмитром Фірташем телевізійного канала «Інтер» у його колишнього власника Валерія Хорошковського народні депутати Антон Геращенко, Дмитро Сторожук, Андрій Помазанов, Олександр Дроздик та Сергій Драюк передали Генеральному прокурору Віктору Шокіну.

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

«Ми просили також розібратися, за яких обставин продали 29 відсотків акцій телеканала, які належали ОРТ, у січні цього року», — заявив Антон Геращенко на виході з Генпрокуратури **(на знімку)**.

«Ми маємо підозри, що ця угода могла бути профінансована Російською Федерацією та її державними банками з метою отримання реального контролю над частиною українського медіапростору з боку РФ. Після чого ляльководи з Москви смикають за ниточки і вказують, що показувати на тих чи інших телеканалах», — наголосив парламентарій.

За словами обранця, Генпрокурор прийняв звернення і доручив начальнику одного з управлінь ГПУ Павлові Жебрівському провести розслідування.

«Це буде певний тест для всієї Генпрокуратури і для українського суспільства. Якщо буде допитано Льовочкіна, Фірташа, Хорошковського — осіб, які збагачувались на проведенні такого роду операцій, буде з'ясована і публічно оголошена інформація, за які кошти здійснювалися такі придбання, тоді ГПУ цей тест пройде», — підкреслив А. Геращенко.

Народний депутат також зазначив, що «Народний фронт» наполягатиме, щоб усі власники ЗМІ були публічно оприлюднені і не ховалися за офшорами. Відповідний законопроект, зауважив він, уже зареєстрований у парламенті.

На дії депутатів уже відреагував Опозиційний блок. У розповсюдженій прес-службою заяві, зокрема, наголошується: «За всією вірогідністю, комусь у владних кабінетах дуже хочеться прибрати до рук найбільш рейтинговий телеканал країни, який не тільки чесно і збалансовано висвітлює події в країні, а й дозволяє собі критикувати «демократичний уряд».

Сам Сергій Льовочкін (Опозиційний блок) намір допитати його щодо купівлі телеканала «Інтер» назвав «черговим тиском на опозицію». «Я пов'язую цю піар-акцію під егідою «Народного фронту» зі своєю послідовною політичною позицією щодо мирного процесу, проти злочинної люстрації і корупції в нинішньому уряді», — сказав народний депутат.

Вл. інф.

Потерпіла сторона до суду не прибула

Попереднє засідання із розгляду справи міського голови Харкова Геннадія Кернеса перенесли на 10.00 сьомого квітня. Таке рішення виніс суддя Дзержинського райсуду міста Харкова Микола Задорожний. Причина — відсутність у залі суду потерпілої сторони. Геннадій Кернес на засідання суду приїхав заздалегідь.

Нагадаємо, другого березня слідчі ГПУ повідомили Г. Кернесу про підозру в здійсненні злочинів, передбачених ч.ч. 2, 3 ст. 27, ч. 2 ст. 146 (незаконне позбавлення волі або викрадення людини), ч.ч. 2, 3 ст. 27, ч. 2 ст. 127 (катування), ч.ч. 2, 3 ст. 27, ч. 1 ст. 129 (погроза вбивством) КК України. 26 березня Генпрокуратура передала до суду кримінальне виробництво стосовно Кернеса.

Сам Геннадій Кернес вважає справу «політично мотивованою» з боку його давнього опонента, а нині міністра внутрішніх справ Арсена Авакова.

Напередодні голова Харківської облдержадміністрації Ігор Райнін повідомив в інтерв'ю «5 каналу», що на даний момент Харківський міський голова Геннадій Кернес є найрейтинговішим із можливих кандидатів на пост керівника міста. Також І. Райнін підкреслив, що місцеві вибори будуть цікаві. Як відомо, раніше Г. Кернес заявив, що планує балотуватися, і впевнений, що харків'яни його підтримають.

— Ходить багато чуток, нібито я збираюся виїхати з України. Я не збираюся залишати Харків і заздалегідь дав зрозуміти, що йду на вибори, — зазначив Кернес.

Микола КОСИЙ.
Харків.

ПОВІДОМЛЕННЯ

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів

народного депутата України Геращенка А.Ю.:
Грецької-Миргородської Вікторії Вікторівни (номер посвідчення 21/05),
Миргородського Станіслава Сергійовича (номер посвідчення 21/06);

народного депутата України Євлахова А.С.:
Козачука Дмитра Васильовича (номер посвідчення 405/11);

народного депутата України Кишкаря П.М.:
Липового Сергія Олександровича (номер посвідчення 134/15);

народного депутата України Мірошніченка І.В.:
Хейфіц Анастасії Ігорівни (номер посвідчення 142/06);

народного депутата України Онищенка О.Р.:
Розпутнього Володимира Євгеновича (номер посвідчення 297/19);

народного депутата України Пресмана О.С.:
Муцинова Володимира Вікторовича (номер посвідчення 337/01);

народного депутата України Шенцева Д.О.:
Овчаренка Руслана Юрійовича (номер посвідчення 374/12).

Управління кадрів.

ОФІЦІЙНО

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про схвалення рішення Президента України про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України у 2015 році для участі у багатонаціональних навчаннях

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Рішення Президента України про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України у 2015 році для участі в українсько-американському навчанні «Фіарлес Гардіан - 2015», українсько-американському навчанні «Сі Бриз - 2015», українсько-американському навчанні «Сейбер Гардіан/Репід Трайдент - 2015», українсько-польському навчанні авіаційних підрозділів «Безпечне небо - 2015», українсько-польському навчанні підрозділів військової поліції «Правопорядок - 2015» схвалити.

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України
П. ПОРОШЕНКО.

м. Київ,
17 березня 2015 року.
№255-VIII.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Олігархи мають повернути державі награбоване

Такої принципової позиції дотримується народний депутат України Валерій Пацкан **(на знімку)** (Блок Петра Порошенка), повідомляє його прес-служба. Політик переконаний: боротьба з олігархами стане поштовхом до розвитку економіки.

За словами парламентарія, боротьба з олігархами в Україні розпочалася. Цей процес — упевнений крок Президента до подолання корупції, що роками не дає нашій економіці розвиватися так, як в інших державах Європи. Україна отримала від світової спільноти сигнал:

або ми викорінюємо це ганебне явище, втілюємо в життя важливі реформи, а натомість нам допомагають протистояти Росії, або залишаємося сам на сам з агресором...

«Думаю, вибір очевидний. І боротьба з олігархічними кланами — це перше, що нам треба зробити. Олігархи мають повернути державі награбоване. Це стосується й «царків» місцевого «розливу». Але результати ми побачимо тільки за умови, коли процес очищення буде не декларативний, а реальний і послідовний», — упевнений народний депутат.

Слід додати, що В. Пацкан очолює в українському парламенті міжфракційну депутатську групу «Закарпаття».

Василь НИТКА.
Ужгород.

На старті внесення змін до Основного Закону

КОНСТИТУЦІЙНА РЕФОРМА

Підписавши на початку березня указ про утворення Конституційної комісії, Президент Петро Порошенко зробив другий підхід до заявленої ваги, взяти яку він зможе лише за підтримки 300 парламентаріїв.

Нагадаємо, що першу спробу новий глава держави зробив у червні 2014 року, коли майже відразу після інавгурації подав до Верховної Ради законопроект про внесення змін до Конституції. Та попри те, що в документі пропонувалася нова редакція восьми розділів Основного Закону, зокрема, у змінах до розділів про адміністративно-територіальний устрій та місцеве самоврядування було детально виписано підходи з децентралізації владних повноважень, невдовзі його було відкликано. При цьому законопроект отримав чимало критичних зауважень як щодо змісту пропонованих змін (наприклад, стосовно запровадження замість глав місцевих адміністрацій представників Президента), так і стосовно того, чому глава держави залишив поза увагою питання судової реформи чи скасування недоторканності. У зв'язку з цим експерти закликали Президента до прозорої розробки проекту змін до Основного Закону — із залученням висококваліфікованих та політично незаангажованих фахівців-конституціоналістів та представників громадянського суспільства.

Президент врахував ці зауваження, бо, коментуючи підписання указу про Конституційну комісію, він назвав це «новим дуже важливим етапом конституційної реформи» та запропонував депутатським фракціям і групам, Кабінету Міністрів, Верховному Суду, вищим спеціалізованим судам, Раді суддів України, асоціаціям органів місцевого самоврядування, Національній академії наук України, Національній академії правових наук України, юридичним вищим навчальним закладам та науковим установам, правничим громадським об'єднанням, відповідним міжнародним організаціям подати свої пропозиції щодо кандидатур до її складу. Очолити Конституційну комісію П. Порошенко одразу ж запропонував Голові Верховної Ради Володимиру Гройсману, що цілком логічно, адже фінальну крапку у внесенні змін до Основного Закону має поставити саме парламент. Тож тепер Президенту залишилося визначитися з персональним складом Конституційної комісії, і вона зможе розпочати роботу.

Що записано в Коаліційній угоді та програмах партій?

У Коаліційній угоді п'яти парламентських фракцій міститься зобов'язання утворити для підготовки узгоджених змін до Конституції Тимчасову спеціальну комісію Верховної Ради України. Персональний склад ТСК пропонується сформувати з урахуванням принципу пропорційного представництва депутатських фракцій у Верховній Раді України, залучивши до роботи в ній Президента, Кабінет Міністрів та експертів у галузі конституційного права. При цьому члени коаліції задекларували, що узгоджений законопроект про внесення змін до Конституції має враховувати висновки Венеціанської комісії.

Стосовно конкретних змін до Конституції, то в Коаліційній угоді чимало уваги приділено децентралізації влади та реформі місцевого самоврядування і судовій реформі. У документі, зокрема, містяться зобов'язання внести зміни до Конституції: щодо підвищення вимог для призначення на посаду судді; спрощення судової системи; обмеження суддівської недоторканності лише функціональним імунітетом, тобто імунітетом від звинувачення за дії, вчинені у процесі виконання суддівських функцій; включення до перехідних положень норм, які допоможуть оновити суддівський корпус; вилучення з Конституції окремого розділу про прокуратуру та врегулювання її статусу в окремій статті у розділі про правосуддя.

Крім того, зміни до Конституції повинні передбачати створення єдиного не залежного від політичного впливу органу, який відповідатиме за призначення, кар'єру та звільнення суддів. Передбачається, що більшість у цьому органі мають становити судді, обрані самими суддями, а також авторитетні правники та представники правничої і правозахисної спільнот.

Йдучи на вибори, партії визначали своє бачення конституційних змін у програмних документах.

У програмі партії наголошується на необхідності збереження і подальшого вдосконалення відновленої парламентсько-президентської форми правління, за якої уряд формується коаліцією фракцій та депутатів. Водночас після децентралізації влади громади на місцях мають отримати більше прав та грошей на реалізацію повноважень. При цьому виконавча влада в областях має належати не призначеним згори «губернаторам», а виконкомам, сформованим обраними людьми облрадами.

серед головних пріоритетів також назвав децентралізацію та розвиток місцевого самоврядування і висловився за продовження реформи політичної системи України, спрямованої на створення надійних запобіжників проти будь-яких спроб узурпації державної влади, намагань порушення основоположного демократичного принципу її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

ОБ'ЄДНАННЯ САМОПОМІЧ

обіцяло обстоювати: збалансування повноважень та відповідальності Президента, парламенту та уряду за кожне повноваження; відмову від депутатської недоторканності; децентралізацію влади та податків; оновлення суддівського корпусу та зміцнення незалежності суддів шляхом усунення Президента та парламенту від формування суддівського корпусу, вдосконалення механізмів добору і дисциплінарної відповідальності суддів.

ВО БАТЬКІВЩИНА

йшла на вибори з обіцянкою формування кваліфікаційно-дисциплінарних комісій за участю громадянського суспільства, на які має бути покладено контроль за діяльністю судів. Крім того, партія пропонувала сформувати суди присяжних, а суддів місцевих судів обиратимуть народом. Також пропонується ліквідувати місцеві державні адміністрації, надавши право обласним та районним радам формувати свої виконкоми. А загалом реформа місцевого самоврядування та розширення його права на фінансову самостійність має відповідати Європейській хартії місцевого самоврядування.

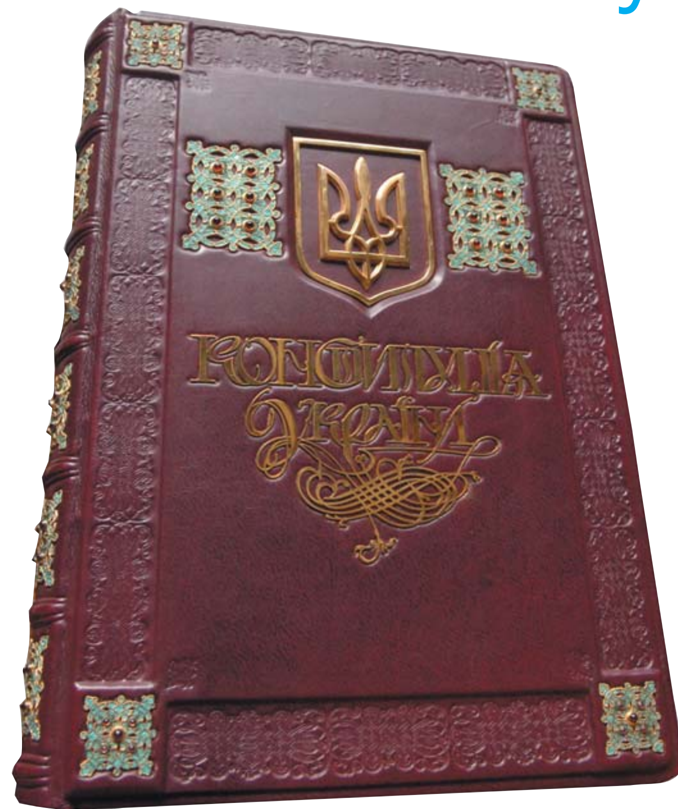

в питанні децентралізації виступає за надання обраному голові громади права вільно, без вказівок із центру, ухвалювати всі важливі для людей рішення. «Громада стане повноправним розпорядником земель, будівель, устаткування. Зібрані податки в більшості своїй залишаться на місцях. Адже громади самі мають відповідально використовувати ці кошти. Також ми надамо громадам право проводити референдуми для вирішення важливих питань», — йдеться в програмі партії.

Правнича громадськість вже має що запропонувати на розгляд комісії

На ініціативу Президента вже відгукнулася громадська ініціатива «Реанімаційний пакет реформ», запропонувавши включити до складу Конституційної комісії десятьох авторитетних та незалежних експертів: професора Національного університету «Києво-Могилянська академія», доктора юридичних наук Володимира Василенка, президента-засновника Української правничої фундації, члена-кореспондента Академії правничих наук, багатолітнього члена Венеціанської комісії від України, представника ПАРЄ у Венеціанській комісії (2010—2013), члена Міжнародної асоціації конституційного права, доктора юридичних наук, професора Сергія Головатого; експерта конституційної групи «Реанімаційного пакета реформ» Юлію Кириченко; екссуддю Конституційного Суду, завідувача кафедри загальнотеоретичних та державно-правових наук Національного університету «Києво-Могилянська академія», члена-кореспондента Національної академії правових наук України, доктора юридичних наук, професора Миколу Козюбру; голову правління Центру політико-правових реформ Ігоря Коліушка; президента Інституту виборчого права, народного депутата декількох скликань Юрія Ключковського; наукового консультанта Центру економічних і політичних досліджень імені Разумкова, кандидата юридичних наук, професора Віктора Мусіяку; директора Інституту розвитку територій, експерта робочої групи «РПР» з питань децентралізації, народного депутата шостого скликання Юрія Ганущака; кандидата юридичних наук, головного експерта робочої групи «РПР» з питань судової реформи і реформи прокуратури Романа Куйбіду та кандидата юридичних наук, експерта робочої групи «РПР» з питань судової реформи і реформи прокуратури Михайла Жернакова.

«Ми вітаємо крок влади із залучення до Конституційної комісії представників експертного середовища, адже самі про це просили ще в січні. Водночас, ми наполягаємо на кількох важливих аспектах. По-перше, більшість членів Конституційної комісії має складатися з авторитетних незалежних фахівців у сфері конституційного права. По-друге, проекти змін до Конституції повинні напрацьовуватися та вноситися на розгляд парламенту відповідно до тих чи інших тем: децентралізації влади, адміністративно-територіальної реформи, судової реформи, статусу народних депутатів, реформи виконавчої влади», — зазначив під час представлення списку пропонованих громадськістю кандидатур директор Центру політико-правових реформ Ігор Коліушко. Він також повідомив, що експерти вже опрацювали блок, який стосується децентралізації влади, та завершують роботу над блоком, присвяченим судовій реформі.

На підтвердження цього директор Інституту розвитку територій Юрій Ганущак презентував проект зміни до Конституції в частині децентралізації влади, зазначивши: «Ми напрацювали повноцінний законопроект, який спільно з уже схваленими законами про фіскальну децентралізацію, об'єднання територіальних громад та засади державної регіональної політики дозволить установити на регіональному рівні таку систему самоврядування, яка надасть змогу повноцінно розпочати реформу децентралізації влади. Трирівнева модель системи організації самоврядування наблизить надання адміністративних послуг до громадян, адже більшість з них можна буде отримати на первинному рівні — рівні громади». Конкретизуючи пропозиції в частині реформування місцевих державних адміністрацій, Ю. Ганущак зазначив, що їх пропонується поділити на дві частини: одна перетвориться в виконком та відповідатиме за виконання бюджету, а іншу частину пропонується наділити функціями контролю за законністю актів органів місцевого самоврядування та координації діяльності територіальних органів виконавчої влади.

Сергій ЛАВРЕНЮК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ДО РЕЧІ

Центр політико-правових реформ презентував проведене на його замовлення фондом «Демократичні ініціативи імені Ілька Кучеріва» спільно з соціологічною службою Центру Разумкова соціологічне дослідження щодо конституційної реформи. Опитування засвідчило: більшість громадян вважають, що конституційну реформу в Україні проводити потрібно, при цьому 27 відсотків переконані, що це необхідно робити якнайшвидше, та 43,5 відсотка, вважаючи реформу потрібною, припускають, що її початок можна відкласти до загальної стабілізації ситуації в країні. Непотрібною конституційну реформу назвали лише 7 відсотків опитаних.

Крім того, відповідаючи на запитання, яка форма правління є найбільш прийнятною для України, більшість українців (36,7 відсотка) віддали перевагу нинішній, парламентсько-президентській моделі, за якої уряд призначається Верховною Радою за згодою Президента та може бути відправлений у відставку лише парламентом, а основна частина державної влади зосереджується в руках Прем'єр-міністра. Водночас за президентсько-парламентську форму правління (коли уряд призначався б Президентом за згоди парламенту, а звільнятися міг би ними обома, та при цьому більшість повноважень було б зосереджено в руках Президента) висловилися 28,1 відсотка опитаних. І зовсім малу підтримку суспільства мають суто президентська та парламентська форми правління — відповідно, 9 та 5 відсотків.

Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк сьогодні відвідає Берлін

Про це повідомив прес-секретар уряду ФРН Штеффен Зайберт. Український прем'єр наприкінці дня зустрінеться з канцлером Ангелою Меркель у приміщенні відомства глави Кабінету.

Темами переговорів стануть ситуація в Україні, у тому числі в галузі економіки та політики, а також реалізація реформ. У зустрічі візьме участь і міністр фінансів ФРН Вольфганг Шойбле. Очікується, що під час робочої вечері, до якої долучиться також глава МЗС ФРН Франк-Вальтер Штайнмайєр, сторони обговорять ситуацію на сході України, питання українсько-європейської та українсько-німецької співпраці.

Детальніше про візит Прем'єр-міністра Арсенія Яценюка до Німеччини — у наступному випуску «Голосу України».

Побачити Німеччину і... заробити!

ЖИТТЯ ПО-ЄВРОПЕЙСЬКИ

Німеччина — одна з найпотужніших держав Європейського Союзу — нині чи не найбільше переймається долею України, розв'язанням її проблем — і політичних, і економічних. Але чи таке вже безхмарне життя і її самої, які труднощі переживає суспільство ФРН і як долає їх?

Нині не лише соціологи, а й німецькі політики занепокоєні: громадяни старіють, виходять на пенсію, а кількість молодих, здатних їх замінити, дедалі зменшується. Тож, якщо не зросте потік трудових мігрантів з-за кордону, Німеччину очікують чималі проблеми.

Про те, як їх тут вирішують, розповідає власний кореспондент «Голосу України» у ФРН Наталія ПИСАНСЬКА (на знімку), ***яка щойно розпочала роботу в цій країні.***

Без трудових мігрантів не обійтися

Досі Німеччина обходилися приїжджими спеціалістами та робітниками із сусідніх країн — членів ЄС. Хоч іноземцям тут і платять менше, ніж власним громадянам, але це значно більше, ніж удома. Так само й з некваліфікованими, а особливо сезонними робітниками, без яких не обійтися влітку й восени. Бо німці, навіть за високу платню, не поспішають на роботу, де треба трудитися від зорі.

Скажімо, в сезон, коли дозріває спаржа, котру належить споживати якомога свіжішою, щоб вона не втратила цілющих властивостей. Тому на прилавки її викладають о 8-й ранку. То легко уявити, коли саме цей овоч вибирають з ґрунту сезонні робітники — щоб він з поля, яке розташоване за кількасот кілометрів від міста, потрапив до споживача. Раніше цю роботу виконували громадяни сусідньої Польщі, але вони тепер неохоче згоджуються на неї. До того ж поляки теж освоїли цю справу, і вже самі запрошують сезонних робітників з інших країн.

Днями натрапила на оголошення, адресоване громадянам... України: «Потрібні робітники для сезонного збирання, сортування і пакування спаржі на червень-липень у ФРН і Польщу. Місячна платня — 30 тис. грн., робочий день — 12 годин». Тим часом на полях дозріватиме полуниця, огірки, помідори та інша городина, а в фермерських господарствах накопичується робота, яку немає кому виконувати. Досі обходилися трудовими мігрантами з країн ЄС, але нині в них такі само проблеми, як і у ФРН. Тому експерти радять залучати і кваліфікованих працівників, і тих, хто не має кваліфікації, із поза меж євроспільноти.

Дефіцит, повсюди дефіцит

А в тому, що вони вкрай потрібні, легко переконатися кожному. Наприклад, якщо прийдете на прийом до лікаря, то гарантовано просидите в черзі кілька годин. Тому адміністратори радять після запису... погуляти годину-другу. Лікарів, утім, як і середнього медичного персоналу, у ФРН катастрофічно бракує. Адже тутешні здебільшого виїжджають в інші країни, де зарплатня вища, а приїжджих ще недостатньо.

Фонд Bertelsmann-Stiftung оприлюднив дослідження, у якому йдеться про те, що без мігрантів кількість працездатного населення Німеччини до 2050 року зменшиться із 45 млн. осіб до 29 млн. Навіть за найсприятливіших умов для того, щоб покрити дефіцит робочої сили на ринку праці, потрібно буде, щоб сюди щороку приїжджало на 346 тис. працівників більше, ніж виїжджало.

Експерти вважають: до 2050-го ФРН щороку потребуватиме 490 тисяч мігрантів. Уже нині є вакансії для комп'ютерників, інженерів, механіків, лікарів та середнього медичного персоналу, а також з догляду за людьми похилого віку і хворими, обслуговуючого персоналу для готелів, фахівців у ресторанному та готельному бізнесі тощо.

Водночас зростає кількість панічних повідомлень про брак кадрів у групі MINT (математика, інформатика, технічні та інженерні науки) із зарплатнею від 4600 (до вирахування податків) до 5400 євро на місяць. За даними Інституту німецької економіки, у цій сфері налічується 121 тисяча вакансій: майже 52 тисячі — для висококваліфікованих кадрів, 68 тисяч — для спеціалістів із професійно-технічною освітою. І, за прогнозами фахівців ринку праці, дефіцит таких кадрів зростатиме: до 2020 року він становитиме їх 1,4 млн. «Постачити» їх має зарубіжжя — і не тільки країни Західної Європи. У цьому німці вбачають вихід для усунення кадрового дисбалансу.

Якщо дуже хочеш, то знайдеш

Нині тенденція на німецькому ринку праці така: якщо впродовж останніх двох років кожне шосте підприємство потребувало іноземних працівників, то в наступні два — вже кожна третя фірма має намір працевлаштувати закордонних фахівців. І можливостей із залучення у німецьку економіку багато: створено чимало проектів для спрощення доступу на ринок праці, спеціальні мовні курси та адаптаційні програми, зокрема ЄС Blue Card Німеччина — так звана синя карта, дані про які можна знайти на багатьох інтернет-порталах, та інші.

Водночас уряд Німеччини постійно здійснює кроки, спрямовані на поліпшення міграційної політики, спрощення процедури одержання робочого місця. Особливо для тих, чия професія є в «переліку необхідних», який розміщено на сайті Федерального агентства зайнятості.

Наталія ПИСАНСЬКА.
Берлін.
npysanska@golos.com.ua

ПЛАНЕТА

Ємен стоїть на межі прірви

Унаслідок обстрілу табору для біженців на півночі Ємену загинули щонайменше 40 його мешканців. **Державна інформагенція Ємену «Саба»,** яку контролюють шиїтські повстанці-хусити, **повідомила,** що удару завдала авіація Саудівської Аравії. Міністр закордонних справ Ємену Ріяд Ясін, який перебуває у Саудівській Аравії, вважає, що удару по табору біженців завдали хусити. «Вони завжди намагаються прикритися живим щитом. Хусити розміщують своє озброєння у населених пунктах, у житлових будинках», — **цитує міністра «Euronews».**

Як повідомляв «Голос України», минулого тижня Саудівська Аравія разом із кількома арабськими країнами розпочала воєнну операцію у Ємені. Її мета «полягає у захисті та підтримці законного уряду Ємену і запобіганні поширення радикального руху Хуті по всій країні», — повідомив посол Саудівської Аравії в США Адель аль-Джубаїр журналістам у Вашингтоні.

Події у цій країні також підштовхнули Лігу арабських держав (ЛАД) до створення об'єднаних збройних сил, в яких буде задіяно майже 40 тисяч військових. Таке рішення озвучив генеральний секретар ЛАД Набіль аль-Арабі — за підсумками саміту в Єгипті. Зокрема, в спільній заяві лідерів країн Перської затоки йдеться: «Ємен перебуває на межі прірви, і це вимагає ефективних кроків з боку арабських країн і міжнародного співтовариства», **передає «АР».**

У США заявили, що підтримують кампанію проти повстанців, але не беруть у ній участі. Водночас у шиїтському русі Хуті назвали воєнну кампанію проти них агресією і пообіцяли відповісти. Засудив воєнну операцію й Іран, назвавши дії коаліції втручанням у внутрішні справи Ємену. І хоча Тегеран заперечує зв'язок із повстанцями, станом на вчора військові кораблі Саудівської Аравії заблокували порти Ємену, щоб Іран не міг надати військову допомогу бойовикам.

Хто й навіщо «мінує» літаки авіакомпанії Turkish Airlines?

У понеділок пілоти й пасажири турецького авіалайнера «Боїнг-777» пережили кілька неприємних годин. Майже одразу після вильоту зі Стамбула в бразильське місто Сан-Паулу пілоти одержали анонімне повідомлення, що на борту літака перебуває вибуховий пристрій.

Як повідомили турецькі ЗМІ, екіпаж «Боїнга-777» запросив дозвіл на термінову посадку в марокканської влади й приземлився в аеропорту Касабланки. Усіх пасажирів негайно евакуювали з борту лайнера. Служба безпеки аеропорту кілька годин шукала бомбу. Але, на щастя, у літаку її не виявилося. Надвечір «Боїнг-777» продовжив політ до Сан-Паулу. Керівники авіакомпанії Turkish Airlines, яка є власником літака, відмовилися від коментарів із приводу інциденту.

Але турецькі ЗМІ нагадують, що це вже не перший псевдосигнал про вибуховий пристрій на борту літаків авіакомпанії Turkish Airlines. У неділю, 29 березня, саперам довелося шукати бомбу на іншому авіалайнері, у туалеті якого було залишено підозрілий пакет. Вибухівки в ньому не виявилося, але пасажири й працівники аеропорту зазнали серйозного стресу.

Зараз не тільки турецькі журналісти, а й служба безпеки авіакомпанії Turkish Airlines намагаються знайти відповідь на запитання: хто й навіщо «мінує» літаки?

Ярослав СЕРГІЄНКО.

Робот — рекордсмен Книги Гіннесса

Японський робот Кіробо став подвійним рекордсменом Книги Гіннесса: він вперше в історії дослідження навколоземного простору виконував роль робота-компаньйона астронавтів на міжнародній космічній станції, а ще — подолав найбільшу відстань від поверхні Землі, віддалившись від неї на 414 кілометрів. Із такої далечини робот вийшов на зв'язок із землянами. Його перші слова були такими: «Сьогодні робот зробив один маленький крок до світлого майбутнього для всіх».

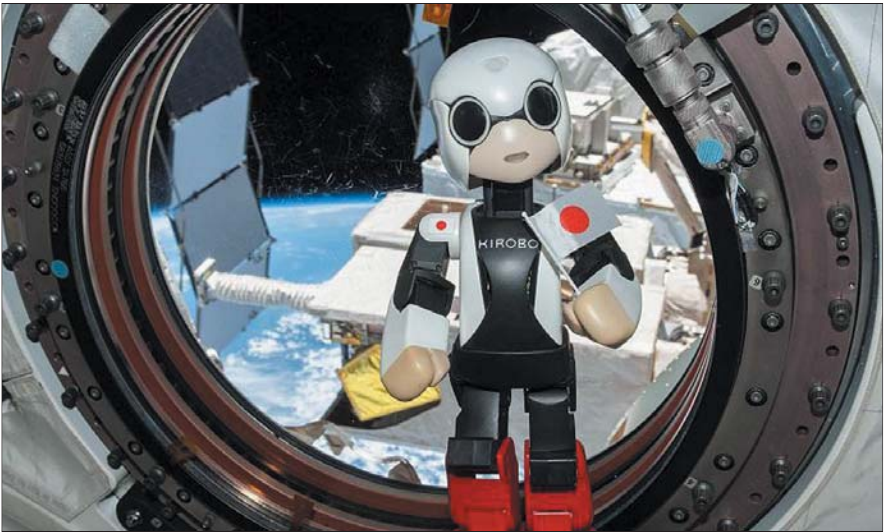
Кіробо запустили в космос 10 серпня 2013-го, а 10 лютого нинішнього року він успішно повернувся на Землю. Кілька тижнів «механічний космонавт» виконував програму експериментів на МКС за командами із Землі, а потім, дочекавшись прибуття японського астронавта Коічі Ваката, працював під його керівництвом.

Робота Кіробо розробили науковці з Японського агентства аерокосмічних досліджень, корпорації Toyota з допомогою рекламного агентства Dentsu. Зріст робота лише 34 сантиметри, а вага — один кілограм. Його безпосередній «батько» інженер Томотака Такахаші переконаний, що головне завдання андроїда — допомагати астронавтам, які надовго покидають звичне земне середовище, краще почуватися на орбіті, успішно долати стресові ситуації. За 18 місяців перебування на МКС Кіробо успішно з ним упорався. Робот мав свою програму досліджень, крім того, асистував під час наукових експериментів. Він розпізнає голоси, жести, розуміє мову (але тільки японську), реагує на усні команди, веде бесіду, здатний самонавчатися, запам'ятовує нові терміни і поняття. В його механічне тіло вмонтовано систему відеозапису та голосовий синтезатор.

Японські вчені переконані, що незабаром роботи-астронавти стануть надійними помічниками людей у дослідженні космосу.

Ніна БАЛИКОВА.
Токіо.

Фото надано автором.

Конгресмен: «Росія уже перетнула «червону лінію»

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Якщо Барак Обама ще вагається у питанні постачання летальної зброї, то Конгрес схильний допомагати Україні не лише тренінгами й досвідом. За словами Вільяма Торнберрі, обидві палати згодні, що Україна потребує додаткової підтримки. «Те, що мене тут вразило, — це бойовий дух українських військових й народу, — поділився конгресмен. — Ситуація дуже складна: перед ними воєнна загроза такої великої і могутньої країни, як Росія. Їдучи сюди, я гадав побачити зневірених українців, що почуваються покинутими. Натомість побачив людей, які хочуть боротися за свою країну. Як нам тут процитували, вони підуть на танк з ножем, якщо це все, що в них залишиться».

Перебуваючи в Україні, делегація конгресменів зустрілася з Президентом, Прем'єр-міністром, міністром оборони та іншими високопосадовцями. Під час усіх цих перемовин йшлося про те, що від Сполучених Штатів очікують більшої допомоги. І схоже, що конгресмен Торнберрі це розуміє. «Ситуація в Україні загрожує стабільності не лише в Європі, а й у світі», — нагадує він і обіцяє повторювати цей меседж у Вашингтоні.

Водночас у Росії такі заяви сприймають надзвичайно болісно. По іншому до цього питання там ставиться хіба що опозиціонер Гаррі Каспаров, який днями теж відвідував Київ. «Якщо українська армія буде переоснащена сучасною зброєю, ціна військової агресії для Путіна різко зросте, — упевнений Каспаров. — В умовах реальної загрози продовження військової агресії акцент на стримування Путіна та його оточення посиленням санкцій вже явно недостатній. Водночас постачання зброї в Україну — це конкретний захід, що здатний привести до конкретного результату в відносно короткі строки. Якщо українська армія буде оснащена на сучасною зброєю, ціна агресії для Путіна різко зросте, що нині є найважливішим стримуючим чинником повномасштабного вторгнення».

Отож питання постачання зброї зависло. Поки що Росії, яка вже й так перетнула в Україні усі можливі «червоні лінії», успішно вдається через європейських лідерів тиснути на Барака Обаму. З другого боку, очевидним є і той факт, що всередині американського політикуму вже теж назріли проукраїнські настрої, які можуть вплинути на позицію господаря Білого дому.

Маргарита СОКОЛОВСЬКА.

Пасажири громадського транспорту в Севастополі можуть реалізувати своє право на безплатний проїзд, тільки пред'явивши документ, у якому зафіксовано місце проживання. У міському головному управлінні соціального захисту населення пояснили, що такий порядок установлено місцевим законом. Документ визначає, що пільга поширюється тільки на севастопольців, *передає наш власкор Микола Магдич*

Настоятель Свято–Георгіївської церкви протоієрей Павло Кошак разом з волонтерами із центру «Перевізник» відвіз у зону АТО гуманітарну допомогу воїнам від жителів Новоодеського району Миколаївської області, *повідомляє наш власкор Ірина Нежигай*

Нагороди потрібні живим

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Основне завдання 12 лютого — контролювати дорогу. Це було складно і небезпечно, тому що у Нижньому Лозовому-2 у той день уже стояв блокпост терористів. Бійці роти з болем і образою говорять про те, що нагороди зазвичай дають або інвалідам, або посмертно. А вони потрібні живим. Старший сержант Олег Федорчук був важко поранений, йому вибухом відірвало ногу, і тільки після цього його знайшла нагорода.

Ще бійці жартують, що нагороджують не рядових солдатів на передовій за подвиги в боях, а полковників у тилу, наприклад, за якісний ремонт техніки.

Як розповів командир взводу Олександр Лемещук, 17 лютого в районі Нижнього Лозового відбувся тяжкий бій. Він тривав майже три години. У нашу БМП влучила ворожа ПТКР. Хлопці з честю витримали цей бій, а увечері того ж дня поїхали забрати зброю, яка залишилась у БМП.

Петро Тутецький тоді був поранений, але виконав завдання, забрав зброю і вцілілий боєкомплект під ворожим мінометним обстрілом. У той день кевларовий шолом Петра врятував йому життя. Дали шолом у бригаді, коли йшов на війну. Носив його ще з літньої кампанії. Осколки вразили ногу, печінку, голову. Нині воїн Тутецький у Львові в госпіталі. Осколок з ноги не дістали. Лікарі кажуть: це дуже складно і не варто ногу поки що різати.

Бійці 9-ї роти 4 квітня 2014 року виїхали зі свого розташування у Новограді-Волинському, спочатку стояли під Кримом, а з кінця липня — в АТО. З 14 вересня 2014-го безперервно на війні, в боях. За рік втратили трьох побратимів, 14 поранено. Бойовий шлях роти проліг через найгарячіші точки — Піски, Маріуполь, Докучаєвськ, Таранчук, Новомихайлівка, Луганське, Нижнє Лозове. І сьогодні вони стоять на передньому краї навпроти позицій терористів. У бінокль видно, як там окопуються, рухаються колони ворожої техніки. Час від часу відбуваються перестрілки зі стрілецької зброї. Артилерія поки що мовчить. Обстрілів з тяжкого озброєння на цій ділянці фронту немає.

Передній край оборони. У бінокль звідси видно позиції російсько-терористичних військ.

Цей кевларовий шолом врятував життя нашому солдату.

Статус учасника бойових дій жоден військовик роти ще не отримав, хоча всі документи підготовлені і передані у вищі штаби. Солдати на війні, сім'ї вдома. І пільги, які згідно з законом надаються учасникам бойових дій, істотно могли б допомогти захисникам Вітчизни. У багатьох з них дружини не працюють — або нема роботи, або сидять з дітьми. Тобто сім'я живе за рахунок тих грошей, які своєю кров'ю боєць заробляє на війні. Заробітна платня не є секретом. Рядовий солдат на посаді кулеметника за місяць чистими отримує 5700 гривень. Приблизно 2700 гривень становить оклад і 3000 гривень — за участь в АТО.

Бійці із доброю заздрістю говорять про те, як по телевізору показують зустрічі героїв з війни, з квітами, хлібом-сіллю та оркестрами. У них, на жаль, такого немає, а хотілось би. Щоб люди не забували, хто тут, на сході України, кладе свої життя за мир і спокій держави. 9-а рота вже півроку воює автономно, не в складі батальйону. Виконує свої окремі особливі завдання, як це, наприклад, було 12 лютого під Нижнім Лозовим.

24 лютого група бійців роти прикривала підрозділ саперів, забезпечувала їхню роботу. Було шість солдатів з 9-ї роти і троє саперів. Коли зайшли в точку мінування, побачили на ворожих позиціях КамАЗ. Поруч терористи збирали зброю, знімали на відео тіла наших загиблих солдатів. Зав'язався бій, і через півгодини сепаратисти змушені були відійти. На підмогу нашим бійцям виїхала БМП. До неї причепили КамАЗ і витягнули його до себе. У ньому були пробиті баки, але за півтори години машину умільці 9-ї роти вже відремонтували і вона була на ходу. Бійці сфотографувались на тлі трофея, а Віталій Данилюк залишив у себе ще й техталон автомобіля.

Сліди від куль на нашій БМП.

У цей час у саперів був полковник з Києва, представник Центрального управління інженерних військ Генштабу ЗСУ.

Він сказав військовикам 30-ї бригади, що російський КамАЗ поїде у Київ на виставку трофейної техніки як доказ агресії Російської Федерації. Солдати з київським полковником, звичайно, сперечатись не могли, наказ є наказ. Отже, автомобіль віддали саперам. Далі почалась дивна історія. Як розповідають бійці, їм відомо, що до Києва КамАЗ так і не доїхав. Саперів показали по телевізору зі славою, честю і розповіддю про те, як вони відібрали у росіян бойове справне авто. А воїни 9-ї роти, які насправді це зробили, вже забулись. І нині вони розгублені і обурені такою несправедливістю. Кажуть, що хоч би подякували їм, про грошову виплату, обіцяну керівництвом держави, взагалі не йдеться. До речі, підбитий КамАЗ коштує 12 тисяч гривень, про цілий нічого не сказано в урядовій постанові. Хоча в одній з компаній, яка займається продажем КамАЗів в Україні, нам назвали ціну нового бортового автомобіля — приблизно від 1 до 3 мільйонів гривень.

Якось під час боїв у Нижньому Лозовому група бійців 9-ї роти опинилась на ділянці, яка була відрізана мінним полем. Трапилось це не без вини колег-військових. Потрібно було вибиратись, виводити піхоту і танк. Допомогли холодний розум і солдатська винахідливість. Під командуванням комроти капітана Ігоря Гребенюка бійці це зробили. Ігор Порошин і Дмитро Хачатурян майже дві години розстрілювали міни з автоматів і зуміли зробити вузький безпечний прохід. Люди і танк благополучно і без втрат вийшли з проклятого місця.

Нині у Луганському солдати 9-ї роти наскільки можуть допомагають місцевим жителям, дають тушонку, макарони, дітям — цукерки. Але великої вдячності від місцевих чекати не доводиться. У селі працює окремий підрозділ ЗСУ, знешкоджують снаряди, яких на певній ділянці залишилась величезна кількість. Щоб дорослі та діти не підірвались на них. Сапери завчасно попереджують жителів про вибухи. Довелось бути свідком, коли крикливі жінки і навіть бабусі обурювались тим, що на їхні городи летять уламки під час знешкодження. А хіба буде легше, якщо дитяча цікавість переможе і станеться непоправне горе?

Олександр КЛИМЕНКО.

Фото автора.

Солдатська вечеря.

Російський солдате, кидай рушницю, йди додому!

Кишенькові кремлівські журналісти продовжують посипати попелом брехні й одурманення головну мету терориста номер один — президента Росії Путіна: російський мир на крові. ВВП призначив себе — «вищим за Бога», але став гіршим за диявола. Сотні зомбованих контрактників, шантажованих банкрутів, які не змогли розрахуватися за кредити, достроково випущених зеків продовжують відправляти гумконвоєм на територію України залякувати й убивати всіх неросіян. А з незгодними з ватяною «правдою» нікчемного пу «скрізь погано, крім Росії з дешевою горілкою» проводять профілактичні бесіди, звільняють із роботи, таврують «ганьбою» і... убивають їх просто біля Кремля. А місця розстрілів оскверняють, розтоптують. Як і свою совість. Але в Росії є ще мільйони тих, хто хоче знати правду й не боїться стояти на її боці. На вихідних російські активісти знову провели пікети проти кремлівських розпалювачів війни. За мир і майбутнє кожного з нас.

Віктор БАЛАБАНОВ (Москва, член правління Московської обласної організації Союзу кінематографістів РФ, член Союзу театральних діячів Росії, голова Люберецького місцевого відділення РОДП «ЯБЛУКО», артист театру й кіно):

— Справжні громадяни Польщі вперше присудили премію посмертно! Вона присвоєна громадянину Росії Борису Нємцову — справжній людині! І премія відповідна — «Орел»! Спасибі, Польще, за належну оцінку Росіянина! Батьківщина так НЕ МОЖЕ — влада підла зараз! Росія ВИМАГАЄ ЗМІН! Тим, хто зараз при владі, біля корита, пуста «ідея», брехливий «патріотизм», яким прикриваються негідники, дорожчі за людське життя! Вони й матір продадуть заради ефемерної «Росії»! Це узурпатор їх такими виховав, задушивши вільні ЗМІ й вивівши на трибуни й телеекрани психованих «радетелей за Россию»! І ті, хто каже, що далекий від політики, мовчки погоджуються з тим, що відбувається!

Усі гарні люди на нашій рідній планеті Земля повинні об'єднуватися хоча б ідеєю Добра! А краще — Любові! До всього живого!

Костянтин ТИЧИНА (Москва):

— У Росії небезпечно бути незгідним.

Тетяна ЛІСІНА (Санкт-Петербург, художниця):

— Президент Путін зробив, на мій погляд, одну дуже важливу річ. Він показав справжнє обличчя більшості росіян. Раніше люди намагалися не демонструвати свої недоліки, слабкі сторони, комплекси. Зараз завдяки політиці однієї людини, телебаченню й радіо відкрилися всі «канали», розкрилися всі рани... те, про що бабусі тихо говорили біля під'їзду на лавці, стали годинами обговорювати на ток-шоу, куди запрошують справді «кращих із кращих», цвіт нації. Культура у всіх виявах залишилася тільки на каналі «Культура». Телебачення опустилося до «найінтелігентнішої» частини народу й злилося з нею... Зникли з держканалів передачі про тварин, документальне історичне кіно, а якщо раптом і покажуть, то це обов'язково буде фільм-пропаганда на кшталт «Який Крим щасливий, що він наш, і ми теж» або «Україна не держава». У підсумку вся гидота, бруд, такий як опоганення місця вбивства Нємцова й тому подібне, ненависть, заздрість, помста за своє жалюгідне існування вилилися в навколишній світ (нехай усі бачать, які ми), і цьому вже немає МЕЖІ!!! Тепер кожен може побачити справжнє обличчя свого сусіда, родича, колеги, країни... і вже вирішувати: приймати його таким чи ні.

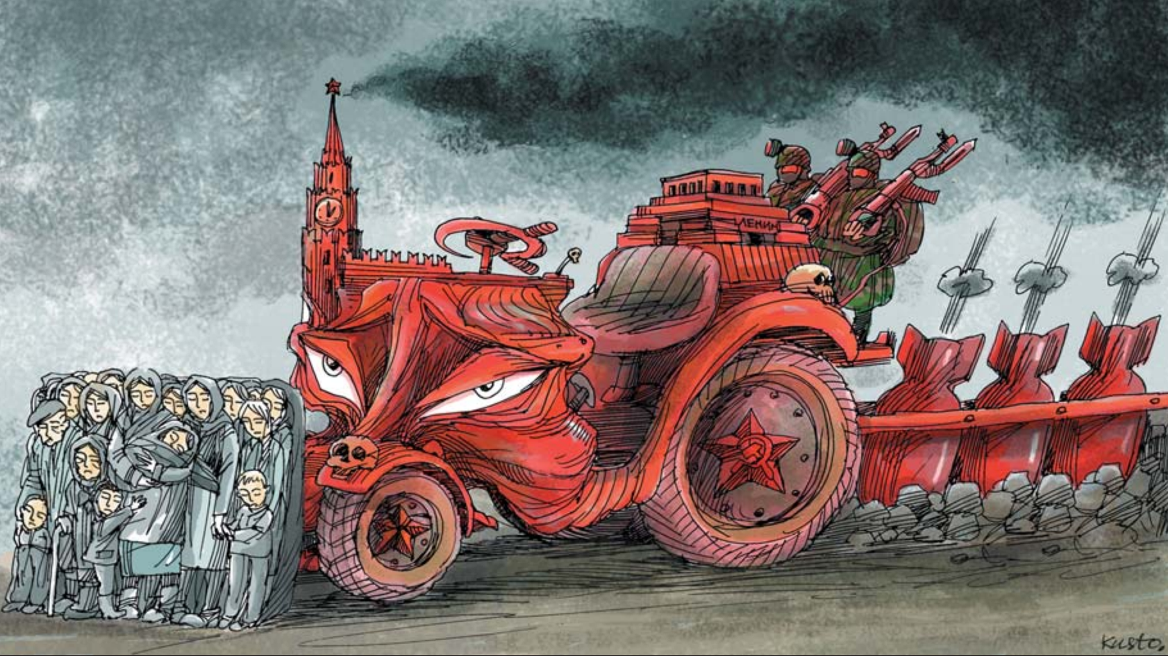
Любов ПОДОБЄДОВА (Амурськ):

— Як таке можливе в моїй країні!?

Замість Музею політичних репресій «Перм-36» буде музей охоронців НКВС. Нова експозиція (стару можна на смітник?) розповість відвідувачам про нелегку службу «захисників Батьківщини»: як вони пресували, принижували, ображали «п'яту колону», як несли нелегку службу на «кордонах» «совкової» єресі.

Олександр БИВШЕВ (Орловська область, сел. Кроми):

— Росія не тільки дружно радіє у зв'язку з «приєднанням» Криму, а й активно викриває «п'яту колону», виявляє всіляких «націонал-зрадників», «космополітів безрідних» і т. д. Слідчі органи завжди напоготові, пильнують. Днями прийшов новий номер місцевої кромської районки, у якому 4/5 усіх опублікованих матеріалів присвячені масовій радості слухняних громадян із приводу героїчного «узяття Севастополя». Ну і як тут обійтися без «відщепенців», які псують «свято». Потрібно віддати належне «такту» редакції газети — здогадалися-таки цього разу змінити моє прізвище (не те що рік тому, коли відкритим текстом озвучили прізвище «зрадника Батьківщини» ще до судових і слідчих заходів (така от презумпція невинності а-ля рюс).

Ольга ЛЕОНОВА (Москва, диктор радіо й кіно):

— Люди, вірні сини Батьківщини, померлі й живі, для влади — сміття під ногами, тому що не мають матеріальної цінності в їхніх очах. Смирнов, прекрасний артист, зі складною, навіть трагічною, долею. Чи багато в нас залишилося такого, що ще не встигли знищити? От так знищується Росія. Крок за кроком підміняються цінності, стирається історична й культурна пам'ять. Країна манкуртів.

Володимир КИСЕЛЬОВ (Новгород, учитель):

— Аналітик я не надто хороший, більше живу емоціями, які, звичайно ж, на боці українського народу. А моє найзаповітніше бажання — побачити заміну путінського режиму на гуманістичний, а отже, торжество справедливості, яка, знову ж, на боці волелюбного народу.

Дмитро ПОПОВ (Гонконг, журналіст):

— Росіян зганяють, як баранів, на путінги за Кримнаш! А вони це заслужили своєю баранячою поведінкою. Вони вважають, що їх зганяють, щоб довести щось зовнішньому світу — мовляв, народ і партія єдині?.. Я вас запевняю: зовнішній світ на все на це дивиться з почуттям глибокої гидливості й відрази. Мерзота, що захопила владу в країні, робить це мерзенне шоу спеціально для того, щоб запевнити людей у тому, що вони раби й безсловесна худоба.

У здорового організму є система імунного захисту. А в цілої країни, виявилося, немає. І вся Росія дивиться, як заворожена, на довгу низку непотребств і знущань над здоровим глуздом, які витворяє один-єдиний плюгавий негідник з освітою гепеушника й менталітетом дворової шпани, 15 років узурпуючи владу й обкрадаючи країну зі своїми дружками, а тепер — нав'язавши їй війну з братнім народом і усім світом та впевнено ведучи державу до економічної ізоляції й краху. Ну що ж, вочевидь, іншого шляху немає — спочатку повний економічний крах, мордою в багно — усіх громадян, що раптом занедужали нацшовінізмом, а потім тихе лікування — депутинізація за прикладом денацифікації в Німеччині, вирощування картоплі, валяння валянків, усе з нуля для обдуреного пропагандою населення — наче ніякої цивілізації до цього ніколи не було й усе це вже багато разів не проходили.

Олександр КОНДРАКОВ (Санкт-Петербург, конструктор):

— Усі три голодомори в Україні цілеспрямовано були організовані чекістським режимом. І голодомор був в Україні та в інших регіонах. Це визнає український народ і український уряд, а російський уряд не визнає. Він будує пам'ятники чекістському режиму й організовує фашистські сходки.

А ще в нас задокументоване х.. ло, яке в реальному режимі бреше, нібито криза в Росії посилюється через зовнішні чинники, у той час як цю конкретну кризу воно саме створило. Насамперед захопленням Криму.

Євген ЮР'ЄВ (публіцист, Москва):

— Колективний Путін (конкретний аватар Путін як персона, що боком ходить, може вже й померти, це не принципово) складається із усіх кольорів мерзенності російської влади. І дивіться, як повчально й смішно виходить цього разу, це приблизний розклад, просто показати палітру:

Сечін — жадібність.
Медведєв — нікчемність.
Сурков — розбещеність.
Шойгу — тупість.
Кадиров — злість.
Лавров — підлість.

Сьомий і наступні кольори можете додавати самі, божевілля, заздрість, боягузтво, це не принципово. У сумі — сірий сліз. Grey goo, термін з кіберпанківської футурології. Є ще один колір. Колір, якого немає. Це колір «народу». Він ніякий, не червоний, не чорний. Не білий. Ну, можливо, це колір перекислого тіста або пустих бляклих щів. Йому занадто багато приписують, цьому «народу», і зла, і добра, а ситуація гірша, ганебніша. Він — ніякий. От відкриття. І ці сірі нікчемності нагорі будуть нескінченно мерехтіти в різних згасаючих комбінаціях на тлі мутної порожнечі. До речі, Брежнєва свого часу потішний колектив навіть поховати нормально не зміг, упустили труну.

Підготувала Наталя ЯРЕМЕНКО.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

МИ РАЗОМ!

Путинской «Раше»

А тебе всё земли этой мало.
Аппетит не умерила свой...
Ты в Европе войну развязала
К юбилею Второй мировой.
Ты привыкла держать хвост трубою —
В чёрном деле завидная прыть.
Нынче Гитлер гордился б тобою:
Вот как надо границы кроить!
Захотелось тебе после Крыма
В глотку новых кусков пожирней.
В Украину ты без перерыва
Посылаешь на бойню парней.
Грезишь ты об имперском престиже
(Кровь течёт там уже не ручьём).
Ты ж глаза округляешь бесстыже,
Мол, а я тут совсем ни при чём.
Псков, Калуга, Владимир, Воронеж —
Сколько мест ещё будет таких?..
Как бомжей, ты украдкой хоронишь
«Добровольцев» погибших своих.
Зёрна зла всюду с щедростью сея,
Без паскудств ты не можешь ни дня.
Будь ты проклята, Раша-Расея!
И Господь да услышит меня!
Слава Украине!

Надежде Савченко

Я пишу из холопской России,
Где все смерды поджали хвосты.
Дорогая Надежда-Надія,
Разрешите быть с Вами на ты!
Вий пускай на тебя поднял веки —
Дух бесстрашия неодолим.
Восхищен и сражен я навеки
Героизмом неженским твоим.
Словно ты из металла такого,
Что не знает износа в борьбе.
Знаменитая В. Терешкова
Не годится в подметки тебе.
В плен брала тебя чуть ли не рота
(трусы действуют исподтишка).
Твою волю сломить им охота,
Но тонка у пигмеев кишка.
Мстят здесь смелым со злобой слепою,
Исступленно грозя и кляня.
Потому и воюют с тобою,
Что боятся тебя как огня.
Над тобой измываются вдосыть
И вопят лизоблюды: «Ату!..»
Все они рождены, чтобы ползать.
Не дано взмыть червям в высоту.
Что тебе их решетки и роба,
И «крутой» фээсбэшник-следак?
Ведь не зря окрестила Европа
Украинской тебя Жанной д'Арк.
Вот кто воин! — Учитесь, мужчины,
Асы битв, ратных дел мастера!
За свободу и честь Батьківщини
Встала храбрая ваша сестра!
Пусть клеймит тебя жалкий невежда
И расправу готовит Москва.
Ты не сдашься — и, значит, надежда
На победу сил света жива!

Олександр БИВШЕВ, Орловська область, сел. Кроми, відсторонений від роботи сільський учитель, що проходить по 2 кримінальних справах за вірші на підтримку територіальної цілісності України.

При в'їзді до села Шевченкове Звенигородського району невідомі вночі зрізали і викрали частину скульптурної композиції, присвяченої поезії Тараса Шевченка «Мені тринадцятий минало». Правоохоронці шукають зловмисників та бронзове ягня, що стояло поруч з малим Тарасом, *інформує з Черкащини наш кореспондент Ліна Лебеденко*

У Миколаєві відбулися фінальні бої Всеукраїнського турніру з боксу серед юнаків, присвяченого визволенню міста від фашистських загарбників, *повідомляє наш власкор Ірина Нежигай*

Генеральне прибирання у столиці: рахунок іде на тижні

До Великодня усі вулиці та зелені зони Києва мають бути прибрані та причепурені. Таке завдання перед очільниками районів столиці на виїзній нараді поставив київський міський голова Віталій Кличко. Який вигляд повинні мати парки «після», пояснив конкретно. «Гілки дерев потрібно підрізати, кущі — прорідити, сміття — вивезти. Ще кілька таких нарад, і я стану ландшафтним дизайнером», — жартував очільник столиці. Утім, очищення чекає і на «підземну» частину міста: з підземних переходів та виходів зі станцій метро обіцяють прибрати незаконну торгівлю.

Маршрутом виїзної наради було передбачено відвідування кількох об'єктів у Солом'янському та Святошинському районах столиці. Та на прохання журналістів «Голосу України» міський голова зробив позапланову зупинку. Станція метро «Шулявська», підземний перехід під проспектом Перемоги, який одним входом розташований у Солом'янському районі, іншим — у Шевченківському. Можливо, через це (як у народній мудрості про багатьох баб і безносе дитя) перехід декілька років перебуває у жахливому стані. Обідрані стіни, вода, що капає зі стелі, та напівзруйновані сходинки. Кілька років тому «Голос України» вже писав про цей жах. Тодішня міська влада обіцяла: буде проведено інвестиційний конкурс, перехід передадуть переможцю на утримання. За це він матиме кошти з підприємців, яким дозволять легально там торгувати. Натомість візьме на себе обов'язки з утримання підземних об'єктів. Перший пункт виконали, про другий — забули. Перехід перетворився на брудний базар, яким у години-пік просто неможливо пересуватися.

«За договором орендар повинен був привести перехід до ладу. Але що ми бачимо: сходи, на яких можна зламати ноги, зі стелі тече, стіни обдерті, скрізь грибок. Нічого не робилося», — констатував Віталій Кличко.

Районні чиновники поквапилися із виправданнями: про проблему знають, понад те, навіть комісію з цього питання збирали. Вирішили — тамтешні торговельні точки буде прибрано. На запитання Віталія Кличка «Коли?» без тіні сумніву відповіли: у цьому році. «У якому році? Рахунок іде на тижні», — сказав міський голова.

Так само за лічені дні, сподівається Віталій Кличко, буде очищено підземні виходи зі станцій метро від незаконної торгівлі. «Ще 2012 року на рівні Міністерства інфраструктури було ухвалено нові правила та вимоги до об'єктів торгівлі у метрополітені. Та тоді виникла правова колізія: частину договорів уже було укладено. У кінці березня збігає термін дії понад 130 угод. З 1 квітня метрополітен не має законних підстав забезпечувати електроенергією ці об'єкти. І, відповідно, подавати документи в місто на продовження договору оренди. З квітня всі ці об'єкти будуть незаконними, і ми клопотатимемо, щоб місто нам допомогло демонтувати кіоски та забезпечити безпечний прохід пасажирів», — заявив керівник Київського метрополітену Віктор Брагінський.

Міський голова Києва Віталій Кличко та голова Шевченківської районної в місті Києві державної адміністрації Олег Гаряга під час інспекції підземного переходу на проспекті Перемоги.

Чи не всі ці об'єкти перебувають на маршрутах евакуації пасажирів метрополітену. А тому, мовляв, зволікати з їх прибиранням не варто. «Тим паче що у нас є гіркий досвід: 2014-го до метрополітену надійшло понад 80 дзвінків про так звані псевдомінування. У кожному такому випадку ми вимушені були закривати станції на вхід, вимикати усі ескалатори на підйом і евакуйовувати пасажирів. У зонах евакуації у підземних переходах створювався натовп», — поскаржився Віктор Брагінський.

Тетяна ГРАДОБЛЯНСЬКА.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Шквальний вітер накоїв лиха

Тепло на Луганщині змінили заметіль, шквальний вітер і зниження температури. У результаті негоди сталося декілька аварій на лініях електропередач. Ремонтні бригади змогли відновити енергопостачання в окремих населених пунктах. Але в Станиці Луганській і семи селах району світла немає досі, тому не працюють системи центрального тепло- і водопостачання, є проблеми з мобільним зв'язком. Відновити подачу електроенергії поки що неможливо, оскільки пошкоджена ділянка ЛЕП розташована на окупованій території. Також знеструмлено населені пункти, контрольовані «ЛНР»: Луганськ, Стаханов, Алчевськ та інші.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

У бізнес–інкубаторі відбулася битва

Битва проектів відбулася на базі Дніпропетровського бізнес-інкубатора Innovation Box. Учасники з 11 команд представляли свої проекти з енергозбереження, «розумний дім», сервіси для GPS, бази документів онлайн, фоторектори, портали з працевлаштування, віртуальні симулятори для навчання медперсоналу тощо.

Абсолютним переможцем став інвестиційний проект Carwash.com.ua — POS-сервіс для управління автомийками й додаток користувача для пошуку автомийок, швидкого запису й оцінювання якості послуг. Команда представить свою розробку у фіналі битви проектів, який відбудеться у квітні в Києві.

— Підтримуючи майбутніх бізнесменів, ми забезпечуємо їх подальший розвиток і сприяємо виходу проектів на всеукраїнський чи міжнародний рівень для залучення інвестицій у регіон, — заявив голова облради Євген Удод.

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

Усі — за співпрацю. Чекаємо на результат

Декілька заходів обласного рівня, спрямованих на посилення комунікації між органами фіскальної служби та платниками податків, відбулися на Кіровоградщині цими днями. Це і бізнес-форум «Бізнес — на захисті інтересів держави», і круглий стіл «Взаємодія громадськості та влади», і засідання громадської ради при Головному управлінні ДФС.

В області планують, що поліпшенню податкового клімату сприятиме, зокрема, й співпраця з територіальним відділенням Асоціації платників податків України.

Місцеві платники податків сподіваються, що якісно новий етап співпраці з ДФС розпочнеться після підписання меморандуму про співпрацю.

Петро МЕЛЬНИК.

Кіровоградська область.

Фото прес-центру ТВ АППУ в області.

Голова територіального відділення Асоціації платників податків України Ігор Волков та керівник Головного управління Державної фіскальної служби Надія Воленшчак під час підписання меморандуму.

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Малий герб родом з Коростеня

Своєму народженню символ молодої Української держави завдячує Коростеню, що на Житомирщині. Бо саме тут, у лютому 1918 року, згідно з історичними даними, голова Центральної Ради УНР Михайло Грушевський доручив художнику Василю Кричевському розробити його проект. Гербом Української Народної Республіки став тризуб, що й затвердила у штабному вагоні потяга Мала Рада УНР.

У березні 2006-го тут відкрито пам'ятний знак, що увічнює цю подію. Його автор — скульптор В. Козиренко. До пам'ятника тепер часто йдуть люди старшого віку, молодь, і гості міста.

Георгій МІРОШНИК.

Житомирська область.

Обіцянки замість зарплати

Керівництву Сум масово надходять скарги від воїнів, задіяних у зоні АТО, та самих учасників бойових дій на те, що за основним місцем роботи їм не виплачують зарплату. Причому не платять і на проблемних підприємствах-банкрутах, і на економічно активних. На сьогодні борги захисникам держави сягнули вже сотні тисяч гривень. Тож міська влада до розв'язання цієї проблеми на першому етапі вирішила підключити керівництво ОДА. Якщо й область виявиться безсилою, тоді сумчани мають намір донести цю проблему безпосередньо до Президента України.

Іван ЗАГУРСЬКИЙ.

Сумська область.

ЦИФРА

20 тисяч

місць обладнано на 64 ринках, що функціонують на Чернігівщині. Найбільше базарів облаштовано у Чернігові — 14, у Ніжині та Ніжинському районі — 11, у Бобровицькому та Козелецькому районах по 4.

За рік на ринках реалізовано майже 5 тисяч тонн м'яса, сала та птиці, 3 тисячі тонн картоплі та 10 тисяч тонн овочів, фруктів та ягід.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Заручниками енергетиків стали і телеглядачі, і влада

Опівдні 30 березня енергетики від'єднали від енергопостачання головну станцію Тернопільської філії КРРТ, що у селі Лозова. У «Тернопільобленерго» мотивують це заборгованістю на суму 250 тисяч гривень. Насправді від філії вимагають передоплати, яку вона не може сплатити, оскільки отримує гроші за вже надані послуги. Тому глядачів позбавили більшості місцевих та загальнонаціональних каналів до 20.00. Понад те, населення залишилося без системи оповіщення. Цього ж дня у будівлі, де розташовані обласна рада та облдержадміністрація, світло вимкнули вранці й увімкнули наприкінці робочого дня. У цьому разі — за реальні борги на суму 77 тисяч гривень.

Людмила НАКОНЕЧНА.

Тернопільська область.

Блокпост у режимі онлайн

У Миколаєві на всіх блокпостах на в'їздах у місто встановили камери й уже триває відеоспостереження в онлайн-режимі.

Згідно з програмою «Безпечне місто» у місцевому бюджеті передбачено понад 2,6 мільйона гривень для придбання і встановлення відеокамер на стратегічно важливих об'єктах і в місцях масового скупчення людей. Програму планують реалізувати до 9 травня.

Ірина НЕЖИГАЙ.

Миколаїв.

У Хмельницькому в рамках акції «За чисте довкілля» посадовці висадили півтисячі дерев, передає наш власкор Ірина КОЗАК

Транспортна мобілізація

Івано-Франківська приватна фірма передала для потреб армії відразу три ЗІЛи. Директор будівельної компанії Микола Ковальчук розповів, що на балансі їхнього підприємства не було техніки, яка згідно з переліком підлягала б мобілізації. Тому керівництво вирішило придбати потрібне для військових. Вантажівки були новими, але ними довго не користувалися. Тож через тривалий простій деякі деталі потребували реконструкції та заміни. На купівлю та ремонт фірма затратила понад півмільйона гривень і місяць часу. Як зазначив т. в. о. міського військового комісара Ігор Сорокопуд, машини направили в розташування 14-ї окремої механізованої бригади. Звідти ЗІЛи поїдуть за призначенням — на східні рубежі. Загалом, як зазначив військком, з обласного центру до Збройних Сил України та інших військових формувань уже направлено понад 20 одиниць техніки. Сьогодні військові найбільше потребують високобортових вантажівок з належною прохідністю.

Ще одне авто, а саме «швидка», придбана за кошти української громади Мюнхена, вирушило на Донбас також з обласного центру. Як повідомила депутат міської ради Світлана Оришко, у спецавтомобіль добродійники завантажили військові чоботи, теплі штани, натільну білизну та продукти харчування. Водночас з Коломиї у бік АТО поїхав легковик, придбаний за сприяння харківських волонтерів. А мешканець прикарпатського села Пациків Василь Тулий передав військовим власне «Volvo». В зону бойових дій авто доставить боєць 128-ї бригади Андрій Городний.

Галина БРУХАЛЬ.

Івано-Франківська область.

ФОТОФАКТ

На Житомирщину із зони АТО повернувся одинадцятий зведений загін УМВС, бійці якого протягом місяця забезпечували правопорядок у кількох населених пунктах, здійснювали пропускний режим на блокпостах, охороняли стратегічно важливі об'єкти.

Фото прес-служби УМВС України в Житомирській області.

Оборонне співробітництво: перезавантаження

На тлі розмов і прогнозів, чи нададуть західні країни нам летальну зброю для боротьби з агресором, дедалі частіше з'являються повідомлення про налагодження військово-технічного співробітництва. Так, минулого тижня представники міністерств оборони України і Чехії заявили про початок диверсифікованості ВТС. У рамках спільного форуму з питань оборонного співробітництва на рівні компаній обговорювалася можливість створення спільних підприємств із заснуванням виробництва на території нашої країни. Приблизно в той же час у ДК «Укроборонпром» заявили, що США мають намір інвестувати в розвиток ОПК України. Головна мета такої взаємодії — імпортозаміщення російських комплектуючих і повна незалежність підприємств вітчизняного воєнпрому від Росії.

За коментарями цих подій і з питанням, що дасть розвиток ВТС нашому ОПК, «Голос України» звернувся до військового експерта, директора інформаційно-консалтингової компанії Defense Express Сергія Згурця.

— Не варто переоцінювати роль чеського ОПК у контексті інших європейських країн, таких як Франція, Німеччина, Іспанія. На їхньому тлі потенціал Чехії досить обмежений. Проте Україні цікаве таке співробітництво. Чехія готова надати нам допомогу в тренажерних центрах, у навчанні наших військовослужбовців на їхніх полігонах. Ще один напрям такої взаємодії пов'язаний з тепловізорами та оптикою. А також — деякими зразками стрілецької зброї, включаючи гвинтівки калібру 12,7. Йдеться про продаж і обслуговування. У системі радіоелектроніки в них розробляються станції, схожі з нашими «Кольчугами», і тут можливе одержання певної елементної бази ЄС. Також цікаві чеські підприємства, які модернізують авіаційну й бронетехніку.

— Якщо говорити про співробітництво зі США, то йдеться, насамперед, про заміщення російських комплектуючих чи й про інші проекти також?

— Росія й сама в низці компонентів брала елементну базу в інших європейських країн. Наприклад, для оптики, електроніки, тепловізорів тощо. Наша робота в цій сфері з Америкою і Європою на старті. Ми входимо в новий етап співробітництва, і довгострокові проекти, які цікаві для розвитку вітчизняного ОПК, тільки починають вимальовуватися. Раніше нам не хотіли передавати технології, враховуючи можливість їх потрапляння до РФ. Однак зараз для України важливо вирішити першочергові завдання щодо зміцнення обороноздатності своєї армії.

Повторюю: ми зацікавлені в одержанні нових технологій від партнерів. А нашому воєнпрому вигідно налагодити тут своє або спільне виробництво зразків техніки та озброєння. Гадаю, це можливо в перспективі. Річ у тім, що європейські країни поки що розглядають Україну як ринок збуту.

— Багато хто вважає, що в ситуації війни Україна не повинна торгувати своїми зразками на ринку озброєнь, а поставляти їх на потреби ЗСУ. Ви розділяєте цю думку?

— Я противник такого підходу. Зазначу, світовий ринок озброєнь увійшов у нову свою фазу розвитку, яка триватиме років 5—7. На ньому зброя — це товар.

Справа в тому, що багато експортованих зразків озброєнь (хоч би як це дивно звучало) надмірно технологічні для нашої армії. Наприклад, танк «Оплот» коштує майже п'ять мільйонів доларів. На цю суму можна відремонтувати величезну кількість танків Т-64. Зважаючи на те, що в нас немає валютних надходжень, а гроші МВФ не можна використовувати для військових цілей, то розширення експорту є реальною статтею одержання валютних коштів, які й підуть на підвищення обороноздатності армії.

Ольга ВАУЛІНА.

Етнічні елементи і в крої, і в декорі

У Львові показали колекцію одягу сезону осінь-зима-2015 від Роксолани Богуцької. У роботах простежуються тенденції 70-х років минулого століття, а також уже традиційно автор звертається до етнічних елементів у крої та декорі. Також у колекції багато ручної роботи зі шкірою, вишивки по шкірі та по тканинах, друку на тканині. Дизайнер розробила спеціальний принт, інспірований візерунками старовинних кашемірових шалей і «шаляновых» хусток. Традиційним є використання натуральних тканин — шовків, шкіри, вовни, твіду.

Кошти з продажу запрошень будуть спрямовані на закупівлю медичного обладнання для Військово-медичного клінічного центру Західного регіону міста Львова.

Вл. інф.

Фото Євгена КРАВСА.

Шукають свідків трагедії

«Міжнародною спільною слідчою групою у складі спеціалістів Королівства Нідерландів, Бельгії, Австралії, Малайзії та України розслідується катастрофа літака Малайзійських авіаліній, рейсу МН 17 «Амстердам — Куала-Лумпур». Досліджується кілька версій події, які спричинили цю трагедію. Найбільш вірогідна — збиття літака ракетою зенітно-ракетного комплексу БУК, запущеною з території Донецької області, яка контролюється сепаратистами. Слідча група розшукує свідків, які можуть надати інформацію про транспортування комплексу БУК по території Донецької та Луганської областей у період з 17 до 18 липня 2014 року, екіпаж цього комплексу, а також час та обставини запуску ракети. Свідки можуть залишити інформацію на веб-сайті Спільної слідчої групи (JIT), надіслати листа електронною поштою або зателефонувати». **Прес-служба СБУ.**

За інформацією офіційного сайту СБУ.

Із фронту привезли навіть кота Михася

На Полтавщину повернулася перша група демобілізованих військовослужбовців сформованого тут 16-го батальйону територіальної оборони.

Рідні, друзі, знайомі, керівники області, представники громадськості зустрічали цих мужніх чоловіків як справжніх героїв. Короткі урочистості відбулися на площі перед адмінбудівлею обласної влади. Перед тим як, можливо, востаннє вишикуватись у такому складі, бійці пройшли «живим коридором» слави.

За цей час військові побували і в сусідній Харківській області, й на кордоні з молдовським Придністров'ям. А «найгарячішими», власне, фронтовими точками стали для них підступи до міста Щастя та Станиці Луганської.

Додому, на рідну Полтавщину, привезли навіть «фронтового» кота Михася.

Загалом на Полтавщину вже найближчим часом мають повернутися майже півтори тисячі демобілізованих військовослужбовців.

Василь НЕЙЖМАК.

Полтава.

СПОРТ

Харківські боксери провели благодійний турнір

У харківському Палаці спорту «Локомотив» за підтримки Харківської облдержадміністрації відбувся благодійний вечір боксу на підтримку української армії. Турнір зібрав кращих спортсменів країни та небайдужих до долі бійців АТО харків'ян. Спортсмени, вболівальники змогли зробити пожертви на підтримку української армії та правоохоронних органів. Зібрані в ході благодійного боксерського вечора кошти передано до Військово-медичного клінічного центру Північного регіону на лікування й реабілітацію військових і правоохоронців, які дістали поранення в зоні АТО.

Благодійний вечір боксу відвідали голова Харківської ОДА Ігор Райнін, радник глави адміністрації Президента Олексій Логвиненко, керівники силових структур.

— Керівництво Харківської облдержадміністрації підтримало лігу боксерських клубів України в тому, щоб цей вечір боксу провести в місті Харкові на підтримку української армії, на підтримку правоохоронних органів, — зазначив Ігор Райнін, відкриваючи вечір боксу. — Але головна мета заходу — морально й духом підтримати наших бійців, які беруть участь в антитерористичній операції.

У десяти матчевих зустрічах стосунки з'ясовували спортсмени з Харкова, Києва, Миколаєва, Хмельницького, Фастова. Одну із зустрічей провели жінки: харків'янка Юлія Циплакова впевнено здобула перемогу над Галиною Вороблевською з Миколаєва.

По завершенні всіх двобоїв і нагородження переможців судді визначили кращого боксера вечора. Ним став харків'янин Микита Родіонов. Почесний кубок йому вручив голова Харківської облдержадміністрації.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Дощ — велоперегонам не перешкода!

Незважаючи на негоду, в Миколаєві успішно пройшов чотириденний етап Кубка України з велоспорту, присвячений 71-й річниці від дня визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

Всеукраїнські змагання включали в себе I етап відкритого весняного Кубка в багатоденних перегонах, змагання серед юніорів, відкритий чемпіонат України в гонці-критеріумі та першість серед юнаків, юніорів і дівчаток.

У велоперегонах взяли участь 33 команди з 16 областей України — понад 280 спортсменів. За словами організаторів, цього року спостерігалася рекордна кількість учасників. Господарі чемпіонату — миколаївські спортсмени показали високий рівень майстерності.

Чоловіки змагалися в перегонах на 105 км, жінки та юніори — на 76 км, юніорки і юнаки — на 56 км, молодші юнаки, дівчатка й молодші дівчатка — у перегонах на 28 км.

У перегонах на 105 км у чоловіків переміг миколаївець Дмитро Пономаренко. Перегони на 76 км серед жінок виграла Ганна Соловей з Луганської області. На цій самої дистанції серед юніорів перше місце дісталося Віталію Новаківському (м. Черкаси), а на дистанції 56 км — Христині Радіоновій (м. Хмельницький). У змаганнях серед юнаків кращим став Юрій Арапов з Миколаївської області, а в перегонах серед дівчаток на 28 км перемогла Ольга Кулініч з Київської області.

Переможців нагородили грамотами і грошовими преміями.

Ірина НЕЖИГАЙ.

Миколаїв.

Відбулася традиційна передвеликодня зустріч керівництва Закарпаття із Радою церков і релігійних організацій, повідомляє наш власкор Василь НИТКА

Усі залишаються на місцях, поки не нададуть допомогу останньому пацієнтові

Курахівська міська лікарня стала одним з острівців порятунку для наших поранених бійців. У мирний час лікарня обслуговувала населення міста Курахового Мар'їнського району й прилеглих сільських населених пунктів.

Курахове — це прифронтове містечко, і тут майже безперервний гул сирен «швидких» зливається зі звуками розривів мін і снарядів. Лікарі міста вже вміють миттєво реагувати на різні рани й травми тих, кого везуть із поля бою. За страшні місяці війни вони навчилися бути не просто лікарями, а ангелами-охоронцями, даруючи друге життя сотням бійців.

Начальник медичної служби Курахівської міської лікарні Ольга Бойко розповіла про те, як лікарня існує в умовах воєнного стану, про тих, кого рятують, і про допомогу простих людей:

— Раніше ми не займалися військовими. А в країні ніхто не готувався до війни. Ніхто не лікував такі рани. Але довелося.

Декому з медперсоналу ставало зле. У перший день абсолютно всі були розгублені. Потім удалося скоординувати дії.

Коли робили перші операції, то побачили, що на деяких бійців не діє анестезія, вони піднімалися й «ішли» прямо з операційного стола, доводилося втримувати їх силою й давати більшу дозу наркозу. Поспілкувалися з військовими лікарями, розібралися. Виявилося, що в польових умовах при наданні першої медичної допомоги хлопцям кололи знеболювальні препарати, а ми про це не знали. Зараз уже маємо певний досвід.

На поранення, з якими до нас надходять військові, спокійно реагувати неможливо, але хочеться зробити все, щоб ці люди вижили. Тому до останнього бійця, до останнього пацієнта весь персонал перебуває на місцях. Так і живемо вже десять місяців. Адже ніхто не знає, що буде за півгодини або за годину.

Пораненим, що потрапили в лікарню, надаємо першу хірургічну допомогу, зупиняємо кровотечу, обробляємо рани й за необхідності робимо рентген. Тяжкопоранених відправляємо до лікарень Дніпропетровська, з легкими пораненнями й травмами справляємося самі. Ми також приймаємо й соматичних хворих: гіпертонічна криза, контузія, пневмонія...

В одній з лікарняних палат зустрічаємо солдата Сергія. Своє прізвище й частину, у якій проходить службу, боєць не називає. Під час бою під Мар'їнкою він травмував ногу:

— У нас не вистачає медиків — один лікар на батальйон і кілька санінструкторів. А якщо врахувати, що батальйон розтягнутий, то який би класний не був лікар, а в нас він такий і є, але він один. І добиратися через обстріли може довго, тому часто звертаємося по допомогу в найближчі цивільні лікарні,— розповів Сергій.

Бійці говорять, що дуже вдячні лікарям, а також волонтерам і простим людям за ліки, догляд і увагу. Особливі слова вдячності передають дітям, які надсилають їм листи підтримки.

Під час нашої розмови із солдатами в палату зайшли дві дівчини — принесли бритви для гоління, засоби особистої гігієни й продукти.

— Ми не волонтери, просто звичайні люди, які прагнуть допомогти. Не треба про нас писати в газетах, ми ж це робимо не для піару, а від чистого серця... Їм потрібна наша допомога, — говорить одна з дівчат.

— Волонтери — це дивовижні люди, — продовжує розповідати Ольга Вікторівна.— Вони взяли на себе величезний тягар і відповідальність. Не знаю, як їм дякувати. Ми тісно співпрацюємо з такими організаціями, як «Червоний Хрест», «Лікарі без кордонів», «Підтримай армію України». Вони привозять антибіотики, противірусні, кровоспинні препарати, перев'язочні матеріали й інші необхідні лікарні медикаменти. Допомагають також хлопці з батальйону «Донбас» і групи військово-цивільного співробітництва Збройних сил України.

Лікар біля апарата штучного дихання в операційній.

Волонтер Ганна Сандалова і керівник групи цивільно-військового співробітництва Збройних сил України підполковник Михайло Котелевський привезли пораненим бійцям у курахівську лікарню подарунки від народу України.

Штат лікарні укомплектований фахівцями високого профілю, а от від медикаментів і будь-якої посильної допомоги лікарня не відмовиться. Сьогодні найбільше ми відчуваємо потребу в антибіотиках. Вони розходяться вмить, особливо коли в лікарню привозять багато постраждавших. Адже, на жаль, поранені не завжди надходять до нас відразу з поля бою, а буває десятки годин перебувають у пунктах з надання первинної медичної допомоги.

Ольга Вікторівна завжди на зв'язку. Під час нашої короткої зустрічі її кілька раз телефонували:

— Хлопці часто звертаються з різними питаннями. Не в кожному підрозділі є штатний фельдшер.

Надаючи допомогу пораненим бійцям і мирному населенню, працівники нашої медичної установи дуже часто наражають своє життя на небезпеку. У жовтні минулого року на блокпості бойовиків, розташованому у районі селища Широке біля в'їзду в Донецьк, було розстріляно наш автомобіль швидкої допомоги. «Швидка» поспішала доправити в міську лікарню Донецька мирного жителя Красногорівки, який під час обстрілу одержав важке щелепно-лицьове поранення, 45-літня фельдшерка Ірина Доценко й 58-річний водій Іван Канцедал загинули відразу. Для нас вони стали героями цих важких часів. Гірко й боляче, що людей уже не повернути»,— із сумом говорить Ольга Вікторівна.

Біля операційної зустрічаємо головного лікаря Курахівської міської лікарні Ігоря Корчака. Дорослий чоловік не приховував почуттів, коли розповідав про постраждалих солдатів.

— До нас дуже часто привозять тяжкопоранених молодих солдатів і місцевих жителів, що потрапили під обстріли. Їхні травми вражають навіть бувалих хірургів. Операційна працює цілодобово, і п'ять хірургів позмінно борються за життя людей.

Столичні досвідчені медики не раз відзначали роботу наших лікарів, які накладали апарати зовнішньої фіксації, скріплюючи роздроблені кості. Та й операції на кишечнику, легенях, судинах хірурги Курахівської міської лікарні проводять на високому рівні,— розповів Ігор Михайлович.

Голова правління благодійного фонду «Підтримай армію України» Ганна Сандалова: «Від офіцерів із групи СІМІС ми одержали інформацію, що в районних лікарнях Донецької області, які першими приймають поранених бійців з передової, гостро постає питання про запаси донорської крові. У самій крові не було дефіциту — там досить патріотів, готових її здавати. Проблема була в нестачі банальних гемаконів — контейнерів для забору й зберігання крові. Завдяки допомозі закордонних і українських благодійників нам удалося закупити для забезпечення лікарні в Кураховому 100 таких контейнерів, а також ліки, дезінфікуючі засоби, шовний матеріал, катетери й видаткові матеріали.

Будинок Курахівської міської лікарні вже давно без ремонту, обладнання ще з радянських часів, але, незважаючи на це, лікарня приймає поранених із зони АТО в будь-який час. Тому допомога й поповнення медикаментами потрібні постійно, адже тривожні новини з передової надходять щодня, спокійніше там не стає. Зараз для оснащення лікарні також потрібні автоклави-стерилізатори й промислова пральна машина.

А ще працівники медичного закладу й жителі Курахового сподіваються на відновлення одного з корпусів лікарні, який тривалий час не використовується. Ми звертаємося до представників українського бізнесу, керівників підприємств, установ, організацій, небайдужих громадян із проханням надати допомогу Курахівській міській лікарні (контактна інформація на сайті ukrarmy.org)».

Іван СЛОБОДЯНЮК.

Фото надані автором.

Мотивація допомагає в навчанні

На Луганщині досвідчені інструктори мобільного центру «Патріот» проводять навчання бійців спецпідрозділів луганської міліції. Підготовкою особового складу займаються військовослужбовці з Грузії й Ізраїлю. Бійці вдосконалюють снайперські навички, тактику ведення бойових дій у сучасних умовах.

Більшість інструкторів — генерали, які брали участь у військових конфліктах у своїх країнах. Антитерористичну операцію в Україні Георгій, Мамука й Давид вважають війною за свободу. Коли в Україні почалися воєнні дії, вони звільнилися зі своїх армій і добровільно пішли захищати Україну від російського агресора.

Перша група бійців під керівництвом грузинського генерала Мамуки вдосконалює тактику ведення бою в міських умовах. Бійці зізнаються, що рівень знань, який вони отримали в школах міліції в мирний час, в умовах війни не достатній. Сьогодні доводиться брати участь у бойових діях на передовій, відбивати атаки супротивника, боротися з диверсійними групами. Цьому їх зараз навчають.

На іншому полігоні підготовку підрозділу й відпрацьовування тактичних дій проводить ізраїльський інструктор з позивним «Джек». Він допомагає бійцям здобувати навички снайперської стрільби, стрільби з РПГ, підствольних гранатометів й інших видів зброї.

Більшість співробітників, які проходять навчання, з Луганщини. Мотивація в них дуже висока. Кожен прагне вижити й повернутися додому. За словами керівника центру «Патріот» Костянтина Паршина, за кілька місяців роботи навчального центру тактичні навички одержали вже сотні українських воїнів.

Павло ВОРОНЦОВ.

Луганська область.

На знімку: проходить навчальна операція.

Фото прес-служби УМВС України в Луганській області.

Юридичні новації, які поліпшать становище бійців

Ситуація на сході внесла корективи не лише в життя людей, а й у діяльність підприємств, адже частину працівників було мобілізовано.

Роботодавцям заробіток мобілізованих компенсують з бюджету

Працівникам, призваним на військову службу під час мобілізації, передбачено збереження за ними місця роботи, посади та середнього заробітку в організаціях, в яких вони працювали на час призову, незалежно від підпорядкування та форми власності. До березня підприємства, працівники яких були мобілізовані, вимушені були сплачувати середній заробіток таких працівників за власний рахунок, а тому таких працівників намагалися звільнити. Адже для оплати середнього заробітку треба було витратити значну суму коштів підприємства.

Тепер у зв'язку з набранням чинності порядку виплати компенсації підприємствам, установам, організаціям у межах середнього заробітку працівників, призваних на військову службу за призовом під час мобілізації, на особливий період, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів №105 від 4.03.2015 року сплачувати середній заробіток мобілізованих будуть за рахунок державних коштів. Враховуючи, що постанова уряду набрала чинності лише 17 березня, чи буде компенсовано заробіток, сплачений працівникам раніше, не відомо.

Хто отримає виплати

Кошти на компенсацію витрат на виплату середнього заробітку працівникам з держбюджету спрямовуватимуть підприємствам, установам, організаціям, на яких працювали мобілізовані до часу їх призову на військову службу. Здійснюватиметься компенсація витрат на виплату середнього заробітку таким працівникам не більше одного року.

Для отримання коштів, підприємству необхідно:

1. Підготувати звіт про фактичні витрати на виплату за встановленою формою (див. на сайті **golos.com.ua** або в додатку до Постанови КМУ №105 від 4.03.2015).
2. Погодити звіт з військовим комісаріатом, який здійснював призов працівника на військову службу, в частині підтвердження призову та проходження військової служби.
3. Щомісяця подавати зазначений вище звіт до органів соцзахисту (до 15 числа).

Самі ж підприємства мають здійснювати виплату компенсації середнього заробітку мобілізованих працівників у строки, визначені статтею 115 Кодексу законів про працю України, тобто в строки, встановлені на підприємстві для виплати зарплати.

Процес отримання статусу учасника бойових дій прискорять

Тепер статус учасника бойових дій військовослужбовцям, працівникам Міноборони, МВС, Нацгвардії, СБУ та інших органів встановлюватимуть відомчі комісії, утворені в кожному з цих органів, а не міжвідомча комісія, як було раніше. Остання робитиме це лише у випадках виникнення спірних питань, і встановлення статусу учасника бойових дій працівникам цивільних підприємств здійснюватиме міжвідомча комісія. Так планується прискорити процес надання захисникам статусу учасника бойових дій.

Водночас розширили перелік документів, на підставі яких можна отримати статус учасника бойових дій. Крім установлених раніше документів, тепер це можна буде зробити й за допомогою витягів з оперативних завдань та інших офіційних документів, виданих державними органами, що містять достатні докази про безпосередню участь особи у виконанні завдань антитерористичної операції у районах її проведення.

Пільговий стаж

Час проходження військової служби в особливий період, що оголошується відповідно до Закону України «Про оборону України», зараховуватиметься до стажу роботи, що дає право на призначення пенсії за віком на пільгових умовах, якщо на момент призову на таку службу особа навчалася за фахом у професійно-технічному навчальному закладі, працювала за професією або обіймала посаду, що дає право на призначення пенсії за віком на пільгових умовах.

Олена БЕСПАЛЬСЬКА,
юрист.

«У мене на формі написано — «Рятувальник»...

Кіровоградець прихистив у своєму будинку дві родини переселенців зі сходу України

Якось, проводжаючи доньку до Києва, на залізничному вокзалі опівночі зустрів кількох працівників Державної служби з надзвичайних ситуацій. Рятувальники, серед яких була й жінка, вирізнялися своєю вже добре відомою нам усім формою. Подумав, невже в Кіровограді щось трапилося? Тим часом до перону підігнали вагони. Рятувальники підступили до східців одного з них, з тамбура вийшло декілька пасажирів різного віку. Неважко було здогадатися, що це багатодітна родина — двоє батьків та четверо-п'ятеро дітлахів різного віку. «Переселенці», — пролунало тихим шепотом на пероні. Рятувальники допомогли приїжджим: подали руки, підхопили речі, повели до автівки...

Уже майже рік співробітники ДСНС опікуються долями людей зі сходу України та тимчасово окупованого Криму — намагаються надати кожній людині необхідну інформаційну, психологічну та медичну допомогу, віднайти тимчасове помешкання. Проте найголовніше, чого потребують нині ці люди, — це щирість та підтримка, адже кожен переселенець і так чимало настраждався під жорстокими обстрілами, часто втративши близьких та рідну домівку. А коли вже доведені до відчаю вони зважуються на переселення, то саме рятувальники стають тими людьми, до яких вони можуть звернутися по допомогу і які згодом стають для них майже рідними.

Шістдесятип'ятирічний Олександр Коструб із Донеччини, інвалід II групи, тривалий час хворіє на цукровий діабет складної форми. Наприкінці 2013-го хвороба прогресувала і чоловік опинився у медичному закладі. Та коли бойові дії почали посилюватися, проходити лікування стало неможливо. Олександр із дружиною вирішили переїхати на Кіровоградщину, в Новоукраїнку. На певний час родину прихистили родичі, але у кожного свої проблеми, свої труднощі. Тож довелося приїжджим шукати інше житло.

Цю часто найбільшу для переселенців проблему допоміг розв'язати рятувальник державної пожежно-рятувальної частини ДСНС №19 Сергій Грозан.

«Дізнавшись, що нам немає де жити, Сергій запропонував поселитися в будинку його покійних батьків. Помешкання нам сподобалося. А коли запитали про ціну, Сергій відповів: «Ви бачите, що написано у мене на формі? «Рятувальник», — розповідає Олександр Коструб.

Уже майже рік родина Кострубів живе у будинку рятувальника. Сергій Грозан постійно допомагає сім'ї продуктами й одягом, розв'язує всі побутові проблеми.

Сергій Грозан і Олександр Коструб.

«Складно підібрати слова, щоб висловити нашу вдячність! Завдяки таким людям, як Сергій, і світ тримається», — кажуть переселенці. І не лише сім'я Кострубів. У листопаді минулого року з Луганська до Новоукраїнки переїхав Сергій Фагутько з дружиною та 4-річним сином. Поки були кошти, винаймали будинок, а коли закінчилися… на допомогу знову прийшов Сергій Грозан. Цього разу «в хід пішов» будинок, успадкований чоловіком від дідуся та бабусі.

Сергій дозволив жити вимушеним переселенцям стільки, скільки потрібно. А ще, не соромлячись, звертатися по будь-яку допомогу.

«Ця людина простягнула нам руку в найтяжчі хвилини життя і стала частинкою наших родин, — стверджують Коструби з Фагутьками. — Нехай благословляє його Господь і посилає здоров'я на довгі роки»…

Петро МЕЛЬНИК,
за матеріалами прес-служби ДСНС України.

Фото з архіву прес-служби управління ДСНС у Кіровоградській області.

Понад десять тисяч гектарів лісу знищено

Цими днями під Сєвєродонецьком висадили 8000 сіянців сосни. Причому молодий ліс з'явиться на місці, де минулого літа тривали бойові дії. Для посадки однолітніх сіянців сосни звичайної, зібраних працівниками лісового господарства, було організовано міський суботник, у якому взяли участь містяни, чиновники, переселенці, школярі, робітники місцевих підприємств та інші. Як розповів виконувач обов'язків начальника Луганського обласного лісового господарства В'ячеслав Шевченко, у результаті бойових дій торік в області загинуло понад 10 тисяч гектарів лісу. 90 відсотків постраждали в Станично-Луганському районі. Мало того, цьогоріч тут не буде лісовідновлення, бо через постійні обстріли лісники не змогли вчасно підготувати ґрунт. В інших районах, контрольованих українською владою, висадження сіянців проводитимуть в обов'язковому порядку.

ДО РЕЧІ

Збитки, заподіяні лісовому господарству окремих районів Донецької і Луганської областей у результаті обстрілів і бомбардувань, оцінюють майже в 160 млн. гривень.

— Цієї весни ми плануємо посадити 518 гектарів лісу, — конкретизував В'ячеслав Шевченко. — З них 50 відсотків — на площі, де дерева загинули саме через ведення бойових дій. І хоча, попри перемир'я, обстріли українських позицій тривають, лісники починають роботи з відновлення шкоди, заподіяної війною.

Це небезпечно ще й через те, що посадки найчастіше заміновані. Тому там, де планується лісовідновлення, насамперед працюють фахівці ДСНС, перевіряючи територію на наявність мін і розтяжок. Наприклад, у Станиці Луганській працівники лісгоспу досі не забрали горільник, бо на цій ділянці необхідна велика робота з її розмінування.

Алла АНТІПОВА.
Луганська область.

Фото прес-служби ОВДА.

ВІЛЬНИЙ МІКРОФОН

Коли б Президент нас почув...

…ми б йому нагадали, що на виборах довірили йому долю всієї держави з надією на те, що він проявить всю свою життєву мудрість і політичну волю для наведення ладу, забезпечить дотримання Конституції та інших законів України. Та сподівання наші марні. У країні процвітають корупція й хабарництво, продовжується розкрадання державного майна, необґрунтовано підвищуються ціни на продукти і послуги, абсолютно не працює антимонопольний комітет, триває недолуге керування армією і веденням бойових операцій на східному фронті. Ми зі своїх мізерних зарплат і пенсій допомагаємо армії, тоді як олігархи розкрадають країну.

Отож наш Президент як порядна людина, як справжній патріот України, що любить свій народ, має нарешті встановити порядок на державному підприємстві «Укртранснафта», призначити нових менеджерів. Ми хочемо жити у правовій державі!

М. ЧЕКИРДА, Я. БАРБАРА.
Львів.

Соромно, панове

Я — держслужбовець зі стажем. Пропрацював понад десять років у найбільшій сільській раді району. У її складі шість сіл з населенням майже п'ять тисяч осіб. Тож маю досвід роботи і скажу, що не було жодного разу, щоб наші депутати своєчасно не зібралися на засідання. Вчасно проводили і сходи сіл. Вирішували наболілі питання мешканців — наших виборців. До чого це я веду? А ось до чого.

Дивлюся часом по телевізору засідання Верховної Ради України, і жах мене проймає. Боляче стає за нашу державу! Складається таке враження, що не з головного законодавчого органу події транслюють, а з «Поля чудес». Народні обранці, які отримують колосальну зарплату за рахунок платників податків, утинають таке… Замість того, щоб ухвалювати закони й творити добробут, вони з'ясовують відносини між собою, вирішуючи конфлікти лайкою й стусанами.

Соромно, панове! Коли ви йшли в депутати, то обіцяли золоті гори. А як прийшли, то й обіцянки забули. А я, наївний, сподіваюся, прочитаєте, що про вас думають пенсіонери, та й зміните своє ставлення до виконання службових обов'язків.

Анатолій КОВАЛЬ,
пенсіонер, інвалід I групи.
Кам'янець-Подільський район Хмельницької області.

Алкоголю — ні!

Чому на всіх телеканалах будь-якої пори тільки те й роблять, що рекламують коли не горілку, то пиво, не пиво, то вино, не вино, то ще якусь гидоту? Ще й вихваляються, мовляв, воно з відбірної пшениці, на кришталево чистій артезіанській воді. І не замислюються — скільки горя й біди несе у наші сім'ї пропагування «зеленого змія». Особливо сьогодні, коли настало таке тяжке життя, коли кожна копійчина на рахунку. Хіба ж у цьому розрада?! Ми — старше покоління — важко працювали, про випивку годі було й думати, хіба що на великі свята. А погляньте-но, що відбувається сьогодні: йде молодь — і у кожного в руках пляшка…

А телебачення не вгаває. Закликає та заохочує. Переконаний: настав час покласти цьому край на законодавчому рівні і припинити розбещувати нашу молодь. Рекламу алкогольних напоїв потрібно заборонити, а натомість пропагувати здоровий спосіб життя.

Григорій ОНИЩЕНКО,
пенсіонер.
Крути Чернігівської області.

Поїхав на війну замість друга...

На Алеї слави центрального кладовища у Вінниці з'явилася ще одна могила — тут поховали майора міліції Дениса Жембровського. Він загинув у Краматорську під час обстрілу міста російськими найманцями.

— Денис зробив усе, щоб я не поїхав у зону бойових дій, — розповів кореспонденту «Голосу України» товариш і колега загиблого старший інспектор відділу дільничних інспекторів обласної міліції Віталій Шведа. — Ми мало не розсварилися з ним через це. І він, і я уже побували в АТО у складі зведеного загону обласної міліції. Ніхто не зобов'язував нас удруге вирушати на Донбас. Але більшість хлопців знову просяться йти на підмогу тим, хто несе службу на сході. Ми робили так само.

Денис Жембровський служив старшим інспектором з особливих доручень відділу дільничних інспекторів міліції. Зумів переконати командира зведеного загону в тому, що його друг Віталій Шведа має залишатися у Вінниці. Весь час повторював, що у Віталія двоє малих дітей. Цей аргумент спрацював. Шведа залишився у Вінниці, а Денис поїхав в АТО.

— Денис загинув під час чергування на КПП, — розповідає ще один товариш Жембровського Валерій Патик. — Про це мені сказали наші хлопці у Краматорську, коли я їздив забирати тіло. Того дня разом із Денисом чергував Андрій Слободянюк. Перебував зовсім поруч, приблизно за два метри. Ракета впала на подвір'ї будинку, де розташувався наш загін. Спочатку Андрій почув крик жінки, яка проходила вулицею. Прогримів вибух, і вона дуже злякалася, попросилася сховатися на території, яку охороняли міліціонери. І раптом впала, мов підкошена. Її поранило в ногу. Слободянюк кинувся допомогти. Покликав Дениса. Коли оглянувся, а той уже лежить на землі.

За словами Валерія, тіло загиблого доставили з Краматорська до Слов'янська, це приблизно за 20 кілометрів. Там воно знаходилось у морзі.

— Патологоанатом сказав, що поранення було несумісне з життям, — продовжує Валерій. — Осколок уцілив вище виска і пройшов навиліт. Зі мною був старший брат Дениса — Максим. Ми разом їздили забирати тіло. Важко було сприймати побачене. Бо поки їхали до Краматорська, в серці ще жевріла якась надія, думалося, а раптом все-таки живий, може, тяжкопоранений. Але на місці зрозуміли: Дениса вже нема серед живих.

Валерій каже, що найважче йому було повідомити про це дружині загиблого Світлані. Коли він виїжджав, вона запитала, чи вірить він, що Денис загинув. Той, не роздумуючи, відповів: ні.

— Світлана сказала мені, що вона так само не вірить, — розповідає Валерій. — Тому дуже просила одразу зателефонувати, коли доберуться на місце. Це був чи не найважчий телефонний дзвінок у моєму житті — повідомити дружині, що Денис вже ніколи не повернеться додому.

За словами друзів Дениса, у них із Світланою не було дітей. Усю любов вони віддавали одне одному. Одночасно жили надією, що колись розділять її зі своїм немовлям, на народження якого не переставали сподіватися. На жаль, доля розпорядилася по-іншому.

Під час першого відрядження в зону АТО Максим Жембровський (ліворуч) вирушив з другом Валерієм Патиком.

— Денис був надзвичайно надійною і відповідальною людиною, — каже Ігор Слободянюк, начальник управління громадської безпеки обласної міліції. Мешкав з дружиною у Тиврові, це понад 20 кілометрів від обласного центру. Кожен день добирався звідти на роботу. Не пригадую випадку, коли б запізнився. По ньому можна було звіряти годинник. Я про це не раз казав підлеглим. Денис мав аналітичний склад розуму, тонко відчував людей. За своїми обов'язками відповідав за роботу з низкою цивільних служб. Тому його знали в керівних структурах міської та обласної влади. Гарно відгукувалися. Не раз доводилося чути, що Жембровський тактовна, вихована людина. Ми ще знали, що він надійний товариш. Коли в країні сталася біда, проявив себе і патріотом. Сам напросився у район бойових дій. Причому клопотав про це не раз. Думаю, якби я в той час був на місці, не відпустив би його вдруге. Бо він уже виконав свою місію, ще навесні серед перших вирушив на Донбас.

— Одна ракета, як я вже казав, упала на подвір'ї, а друга поруч із будівлею, де перебувають бійці нашого загону, — веде далі Валерій Патик. — Така точність не випадкова. Перед тим у небі над Краматорськом бачили безпілотник. Нема сумніву, що обстріл вівся за заданими координатами. Можливо, ще і хтось коректував вогонь. Якби вцілили у будинок, жертв могло бути більше.

Віталій Шведа на прощання каже, що переконуватиме керівництво, щоб знову направили у відрядження в зону АТО. Він сподівається, що тепер його зрозуміють і не стануть заперечувати.

Загалом уже 70 вінничан віддали життя за незалежність держави у боях на Донбасі.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Фото надане сектором зв'язків із громадськістю обласної міліції.

Ворожий танк зупинила граната

Кулеметник Михайло (на знімку) із 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади, або як його називають бойові побратими «Япончик», донедавна був одним з оборонців Дебальцівського напрямку та тримав ключові позиції на лінії оборони українських силовиків.

Цьому чоловікові 39 років, у мирному житті — він хлібороб з Вінниччини. З такими ж трударями він чотири місяці обороняв блокпост «Балу». За довгі місяці протистояння бліндажі та укріплення стали для «горіхів» домівкою. Тут браталися, прощались із загиблими та намагалися зрозуміти, чому деякі українці за підтримки росіян взяли до рук зброю і розпочали цю безглузду війну.

Незадовго до виходу з Дебальцевого вони відзначили невеличку перемогу. «Тоді, — розповідає «Япончик», — стояв туман, видимість така, що на кілька метрів довкола — все біле, мов молоко. Бійці на блокпосту саме відпочивали і вслухались у ранкову тишу неспокійного Донбасу. Почули ревіння танкового двигуна. Хтось із хлопців каже «наш», але командир забив на сполох. Усі тільки й почули: «Стріляйте в нього!». Хто що мав під рукою зі зброї, кинулися бити по бронемашині. Під танк полетіла граната, розрив якої пошкодив гусеницю. Т-72 розвернуло на місці, і він з'їхав у ярок. Екіпаж, двоє місцевих і один росіянин, вискочив із танка. Тікати не було куди, тому здалися без бою».

Затримані розповіли, що йшли в колоні із шести Т-72. Один зламався і повернув, а ці «щасливці» — просто загубилися.

— Ми їх питаємо, чому ви проти нас воюєте, а вони все ту ж пісню, що ми бомбимо «їхні» міста. Просили їх розповісти, які ж міста ми бомбили, але, крім слободдя, нічого конкретного, — каже кулеметник 128-ї.

Боєць згадує, що танк був новісінький, його двигун та вузли ще в солідолі й мастилі. Але згодом у бойову машину влучили ворожі міни і від техніки залишилася купа металобрухту.

Про вихід із Дебальцевого говорить щиро та з сумом. Хлопцям «наш» блокпост було шкода залишати.

— Ми дуже чекали обіцяного перемир'я, але... не вийшло. Нас накривали усім: «Градами», танками, мінометами і важкою артилерією. Йшла на штурми піхота. Першого дня ще давали раду і відбивали атаки, але щільність вогню по нас зросла неймовірно швидко. Триматися далі не було сенсу, навколишні будівлі та укриття було вщент знищено, — із сумом згадує Михайло.

За його словами, першою виходила розвідка, яка перевірила безпечність дороги. Потім рушили основні сили. Спочатку — пішки, далі в заздалегідь обумовленій точці на них чекав транспорт. Під шквальним вогнем ворожої артилерії вони передислоковувалися до Артемівська. Подих перевели лише тоді, коли звуки розривів мін і снарядів почали затухати вже далеко позаду, а в голові лише три слова: «Слава Богу, вирвалися!».

Нині бійці 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади готуються до відпусток та відновлення боєздатності. «Япончик» упевнений, як відпочинуть і їх потребуватиме український народ, бійці знову займуть лінію оборони та стоятимуть на варті рідної землі.

Із зони АТО майор Олександр ГАЙН.

Фото автора.

«КрАЗ» вдягається у броню

Потужні і надійні машини КрАЗу — бортові, шасі та сідельні тягачі — знайомі нашим військовим іще з радянських часів. Хоча раніше йшлося про автомобілі спецпризначення, що використовувалися зазвичай для транспортування вантажів і людей поза зонами безпосереднього обстрілу. Або слугували платформами для встановлення на них важкої зброї, інженерного обладнання, засобів радіолокації тощо. Бойові ж дії у зоні АТО затребували від єдиного вітчизняного виробника великовагових автівок нових зразків техніки, насамперед броньованої. До таких викликів на КрАЗі були готові. Адже останнім часом тут спільно із закордонними фахівцями розробили кілька таких новинок. Для підрозділів Збройних Сил, Національної гвардії, прикордонників, а також для міжнародних спостерігачів, які відстежують ситуацію на Донбасі, з Кременчука вже поставлялися броньовані «Кугуари», «Спартани» і «Шреки». В бойових умовах вони зарекомендували себе надійними помічниками та захисниками солдатів і водночас грізною зброєю для ворога. Завдяки цьому збережено сотні життів. Світлина «поцяткованого» кулями «КрАЗу-Кугуара», в якому вціліли всі, хто там перебував, після 72-х (!) влучань у корпус і броньоване скло, обійшла чимало засобів масової інформації.

Хоча були і критичні зауваження стосовно технічних характеристик обладнаних потужними кулеметами та гранатометами кременчуцьких броньовиків, їхніх зручностей для екіпажу тощо. Фахівці підприємства стверджують, що над усуненням деяких із них та, власне, вдосконаленням новинки вони працюють постійно.

До речі, на останній знаковій міжнародній виставці військової зброї в Об'єднаних Арабських Еміратах, що завершилася наприкінці лютого, фахівці підприємства представили дві новинки, створені спільно з партнерами із відомої канадсько-еміратської компанії. Ще потужніші КрАЗівські три- та чотиривісні броневтомобілі викликали справжнє захоплення закордонних спеціалістів. Сподіватимемося, невдовзі їх також «осідлають» наші бійці.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтавська область.

На знімку: кременчуцький «КрАЗ-Спартан» у цеху рідного підприємства.

Фото автора.

Я вже ніколи не буду «мирною»...

Колишня вчителька української мови і літератури, а згодом приватний підприємець Оксана Циганок** (на знімку), **уперше сіла за кермо свого «бусика» й повезла на східні блокпости необхідну допомогу навесні минулого року. За багато місяців волонтерських поїздок відважній жінці довелося дивитись у вічі і пораненим українським бійцям, і донбаським сепаратистам, і солдатським матерям, і меценатам-благодійникам, і... смерті.

У черкаському Центрі допомоги армії, який нині очолює досвідчена Оксана Циганок, неначе у вулику. Волонтери «сидять» на телефонах і збирають інформацію про потреби військових, ведуть переговори з доброчинцями, приймають відвідувачів, пакують посилки...

— Батальйону, звідки я приїхав, негайно потрібні теплі речі. БТР, що їх віз, підірвався на фугасі, — доповідає Оксані один із волонтерів.

— Телефонують з військкомату, просять зустріти прибулих на ротацію, — повідомляє другий.

— Матері бійця, який воює під Маріуполем, треба завезти дрова, — чути від третього.

Перервати напружену веремію неможливо і ми домовляємося зустрітися з Оксаною Циганок «в умовну перерву».

— Перша моя поїздка в зону АТО була до окупованого бойовиками Слов'янська, — розповідає Оксана Анатоліївна. — На той час хлопці з «Правого сектора» міста Сміли вже «угробили» спочатку на кримських, а потім на донбасівських дорогах усі свої автомобілі. Вони шукали сміливця, який би погодився доправити їхній вантаж до Слов'янська. Ніхто не погоджувався, всі боялися. Тоді вони вийшли на мене. Мені не було страшно, я сіла за кермо і ми поїхали...

— Ця поїздка змінила ваше життя...

— Ще й як! Коли бачиш, як твоя допомога рятує бійця, підтримує його у важкі хвилини — ти вже не зможеш жити як раніше. З'явилася внутрішня потреба допомагати. У мене невеличкий бізнес, але я настільки переключилася на волонтерську діяльність, що реально цим живу. Дочка мною пишається, чоловік із таким способом життя змирився. З бійцями на телефоні я цілодобово. З передової, звісно, поганий зв'язок, тому хлопці телефонують тоді, коли можуть, часто вночі. Записую їхні потреби, прохання, перепитую, де їхні батьки, діти, чи не бідують...

Доводилося Оксані доправляти на блокпости не лише продукти, теплі речі, а й вивозити поранених. Одного разу врятувала бійця Олександра Кікіна, який пішов на фронт добровольцем. Хлопця тяжко поранило в руку, він втратив одну ногу. Коли волонтерка привезла бійця до лікарні, хірурги мали намір ампутувати й другу кінцівку... Ублагала лікарів трохи зачекати. А потім спільними зусиллями небайдужих людей вдалося відправити пораненого на лікування до Ізраїлю. На щастя, все обійшлося добре. Саша проходить курс реабілітації, збирається додому.

Особливий зарубок у серці волонтерки — жахливий серпень минулого року.

— Під час Іловайського котла, — пригадує Оксана, — нам повідомили про пораненого бійця з Черкащини. Ситуація була критичною — хлопець між життям і смертю. Однак туди, де він перебував, навіть гелікоптери долетіти не могли. Військові медики твердили: вивезіть бійця з поля бою — терміново надамо допомогу. Що залишалося робити? Разом зі своєю подругою-волонтеркою Ларисою Семиз ми швидко зібралися в дорогу. Взяли легковик, пакунки з медикаментами і вирушили у... невідомість. На ворожих блокпостах, що були на нашому шляху, ми розповідали «легенду». Запевняли «сепарів», що ми прості жінки, їдемо на Донеччину до одинокої тітки, яка тяжко захворіла. Зі скрипом, але нас пропускали. У Старобешівському районі зупинилися. Перед очима відкрилася страшна картина. На пагорбі, неподалік села Новокатеринівка, диміли наші розбиті БТРи... Нещодавно тут був бій. Їхати далі стало неможливо. Дорога була розкурочена снарядами. Тоді ми спробували обійти висоту пішки, щоб пошукати поранених і загиблих. Тільки вийшли з машини — з протилежного боку пагорба по нас вдарили російські танки... Це вразило. Ті, хто по нас стріляв, добре бачили, що ми, дві жінки, у цивільному одязі, без бронежилетів і касок...

Розуміючи, що після бою хтось міг урятуватися, миттю спустилися з пагорба і поїхали до Комсомольської районної лікарні. Питали про поранених, та всі медики були такі перелякані, що не відповідали на запитання. Лише одна медсестра тихенько вказала на палату, де були наші бійці, переодягнені в цивільний одяг.

Їх було двоє. Один мав два поранення в ногу, а другому вирвало шмат спини. Ніяких медикаментів у лікарні не було. Хлопці, без знеболювальних, були ледь притомні. По лікаря ми помчали в сусіднє село. Привезли, віддали свої ліки. Разом з медсестрами лікарка зупинила кровотечу, надала першу допомогу. Перев'язуючи, медпрацівники просили нас якнайшвидше забрати поранених. Вони боялися за їхнє і своє життя...

А ще жінки розповіли, що з цими двома хлопцями був третій, командир-розвідник. Його контузило. Побоюючись перебувати в лікарні, він переховувався неподалік у лісосмузі. Зв'язку з ним не було, а ми вже мусили їхати, бо будь-якої миті могли з'явитися «деенерівці». Тож розклали в автівці сидіння й поклали поранених. Дуже хвилювалися за третього, але де його знайти? Кожна хвилина була на вагу золота. Виїжджали з лікарні під дощем. І раптом, крізь забризкане струменями води скло, побачили, як назустріч біжить хлопець в одязі вочевидь не свого розміру. Ми зупинилися й запитали, чи не він той, про кого ми чули. З'ясувалося, це був той самий розвідник! Коли задощило, він все-таки вирішив повернутися до лікарні, бо розумів, що в мокрому та брудному одязі викликатиме ще більше підозри. Якби не дощ, боєць на нас би не натрапив. Я переконана, що сам Господь Бог повернув хлопця назад, аби він зустрівся з нами.

— Я ніколи не забуду, — змахує зі щоки сльозину Оксана, — як в очах двадцятирічного солдата відчай змінився на радість. Ми всадили його в автівку й на максимальній швидкості помчали у Маріуполь. Тамтешні лікарі нас уже чекали. Всіх трьох вдалося врятувати. Вони вижили, молодий організм вправся з пораненнями, зміцнів. Тепер хлопці телефонують нам, дякують, називають нас з Ларисою хрещеними матерями. Вони знову на фронті.

А тоді, після Маріуполя, волонтерки знову хотіли повертатись до Комсомольського за новими пораненими. Та лікарка по телефону сказала, що їх машину вже розшукують сепаратисти...

— Дорогою додому ми гірко плакали, — зізнається Оксана. — З відчаю, що вдалося врятувати лише трьох. Що не вдалося знайти хлопця-земляка, за яким, власне, і їхали... Над нами було зоряне небо без жодної хмарки. Ми уявляли, як у лісосмугах лежать наші поранені — без будь-якої допомоги. Згодом дізналися: вороги їх шукали вдень і вночі — зі снайперами, з тепловізорами, безпілотниками і датчиками руху...

— Відтоді минуло кілька місяців. Ситуація на фронті змінилася. Що зараз найбільше потребують наші бійці? — запитуємо співрозмовницю.

— Потреби змінилися. Адже спочатку бракувало навіть їжі. Картопля була делікатесом. Зараз нам телефонують сільгосптовариства й кажуть: «У нас є десять тонн овочів. Куди привезти?». А ми відповідаємо, що овочами бійці забезпечені, дуже мало хто їх просить. Досить багато консервації. Люди приносять, бо кожен хоче допомогти тим, чим може. Були випадки, коли пенсіонери приносили всю свою пенсію, 1200 гривень. Хлопчик, який наколядував 150 гривень, усі до копійки приніс нам — «для перемоги над ворогом»... Хтось випікає пиріжки чи готує налисники. Допомагають школи, дитячі садки. На Новий рік бійцям передали подарункочки діти з села Білозір'я та з Черкаського колегіуму «Берегиня». Нині армія забезпечена продуктами — завдяки волонтерам з усієї України! Зараз потрібні професійні тепловізори, прилади нічного бачення, новітня зброя, техніка і запчастини, маскувальні сітки. Просять автомобілі з великою прохідністю, джипи, для виконання бойових завдань. І уже не один джип у зону АТО було передано завдяки голові Черкаської облдержадміністрації Юрію Ткаченку. Практично щодня з різних областей України різним підрозділам надходить транспорт від небайдужих людей.

— Кажуть, особливу популярність на передовій мають дитячі малюнки...

— Так, за дитячі обереги навіть по-доброму сперечаються. У час коли ще їсти бракувало, солдати все одно передусім брали не продукти, а дитячі малюнки та вироби. Це — зв'язок із звичайним, мирним життям. Я не раз бачила сльози на очах мужніх чоловіків, коли ті розглядалися малюнки, читали дитячі каракулі. Зауважте — не власних дітей, а чужих. Крім того, бійці переконані, що дитячі малюнки захистять їх від загибелі чи поранення.

— Що плануєте робити після війни?

— Я зрозуміла, що такою мирною, як була, я вже не буду. Та півсотня поїздок за кермом у зону АТО змінила мене. Бізнесом, як раніше, тепер навряд чи займатимуся. Коли війна закінчиться і не треба буде їздити на фронт, то, можливо, допомагатиму комусь, хто потребує допомоги. Дітям загиблих героїв, пораненим солдатам, діткам з інвалідністю...

Максим СТЕПАНОВ,
Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.
Фото Лідії ТИТАРЕНКО.

МИ РАЗОМ!

Віднині — рідні люди

Дорогий, шановний захиснику цілісності й незалежності України, свободи і гідності її народу, щасливого майбутнього її дітей!

Не знаю, хто отримає цього листа, але слова в ньому — від щирого серця, яке болить за вас, молиться за вас, пишається вами, безмежно вдячне за патріотизм, впевненість, за вашу скромність, бо не вважаєте себе Героєм, але ви є Героєм України — це вже беззаперечна наша оцінка — тих, хто перебуває в мирних, завдяки вам, селах і містах нашої прекрасної країни.

Я молю Бога, щоб зберіг вас цілими і здоровими, прошу пробачити мені, що я, пенсіонерка з великим стажем, не можу стояти поряд з вами; проте хочу, щоб тепло мого ставлення до вас допомогло вистояти в бойових діях і в тих жахливих умовах, в яких ви опинилися через неочікуване для більшості українців віроломство та агресивну політику північного сусіда, який лицемірно називав українців своїми братами, а водночас грів у пазусі смертоносне каміння. Хай Бог милує від таких братів.

Росіяни та мешканці окупованої Росією частини Донецької та Луганської областей, а також анексованого Криму називають наших Героїв «бендерівцями» (правильно — бандерівці) — від прізвища доброї пам'яті Степана Бандери. Насправді невігласи, які вигукують, на їхню думку, це лайливе слово, виявляють свою необізнаність та неосвіченість. Навпаки, якщо б мене, наприклад, уважали за шанувальницю, послідовницю цієї видатної людини — великого патріота України Степана Бандери, приватна бібліотека якого була однією з найсолідніших в Європі, я б лише пишалася цим. Пишаєтеся й ви. Повертайтеся здоровими до мирного життя, у свою родину, до своїх батьків, дружини, дітей, друзів...

Слава Україні — Героям Слава!!!

Обіймаю вас міцно й схиляю перед вами голову, росіянка за походженням, українка за громадянством та духовністю, Нонна Іванівна.

P. S. Цього листа написано від імені й за підтримки мого чоловіка Юрія Михайловича, єдиної нашої доньки Ірини, єдиного внука Єгора (нещодавно став студентом вишу), наших численних друзів та знайомих.

Повертайтеся, повертайтеся як рідна нам людина, з нетерпінням чекаємо на вас.

З перемогою!

Збір коштів триває

Майже півсотні жителів Кам'янського району Черкащини, не шкодуючи свого здоров'я й життя, несуть службу в лавах Збройних Сил України в зоні АТО. Дізнавшись, що воїнам потрібні бронежилети, медикаменти та продукти харчування, в районі, за ініціативою райдержадміністрація та районної ради, організовано збір коштів для допомоги землякам: до акції, з перших днів її проведення, долучилися всі організації та установи, підприємства та окремі громадяни. За короткий проміжок часу небайдужі зібрали понад 200 тисяч гривень, придбали на них та відправили бійцям бронежилети, військову форму, ліхтарики, ковдри, термобілизну, засоби гігієни, продукти харчування. Лише протягом минулого року волонтери організували майже 30 поїздок у зону проведення АТО й надали суттєву допомогу бійцям 25-ї та 95-ї аеромобільних бригад, батальйону «Айдар». Географія поїздок досить широка: Волноваха, Піски, Маріуполь, Горлівка, Старобільськ, Попасна. І збір коштів не припиняється.

Федір ЛЮДНИЙ,
полковник у відставці.
Кам'янка
Черкаської області.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 58 (6062)
СЕРЕДА, 1 КВІТНЯ 2015

Днями державний історико–культурний заповідник «Старий Луцьк» відзначив свій 30–річний ювілей. Однак робота цієї культурно–просвітницької установи останнім часом не відзначається активністю. Руйнується приміщення, де розміщена адміністрація заповідника. Мова йде про будинок, де жила родина Косачів і стіни якого пам'ятають юну Лесю Українку. Святкування ювілею відбулося келійно, за участю переважно працівників самого заповідника і музеїв, *повідомляє Максим Солоненко з Волині.*
(*На знімку автора:* кафедральний костел св. Петра і Павла (XVII ст.), що розташовується на території заповідника)

«Козацький король» Іван Мазепа

Гетьман Іван Степанович Мазепа найдовше з усіх володарів булави, понад ніж два десятиліття поспіль, був правителем України. Ім'я Мазепи навічно ввійшло не лише до української, російської, шведської, польської, а й загалом світової історії. Якщо для одних воно стало символом свободи, нескореності і тираноборства, то для інших до цього часу асоціюється з політичним підступництвом та ненаситним донжуанством. То ким насправді був гетьман Мазепа?

Український Казанова?

І сьогодні в багатьох західноєвропейських країнах — Австрії, Німеччині, Франції, Нідерландах, Англії — при зачуванні прізвища Мазепа в уяві освіченої людини одразу постане чудернацький образ такого собі ловеласа, який обворожив ледь не всіх жінок далеких Польщі, України та Росії. Чому так трапилося та звідки бере свій початок легенда про українського гетьмана як східноєвропейського козацького Казанову?

Традиція описувати любовно-романтичні пригоди Мазепи була започаткована ще за життя гетьмана, починаючи з кінця XVII століття. А її виникнення історики пов'язують із приватним конфліктом, який трапився між двома придворними польського короля Яна Казимира — молодим писарчуком українцем Іваном Мазепою та королівським «пажем» поляком Яном Пасеком. Останній підтримував таємні стосунки з опозиційно налаштованими до його патрона конфедератами, про що Мазепа й повідомив короля. У результаті Пасека було заарештовано, але він зумів переконати патрона в невинності. Незабаром під час зустрічі з Мазепою на цьому ґрунті між ними виникла сварка, яка закінчилася взаємними лясасами. Маючи літературний хист, Пасек вирішив помститися занадто гордовитому «з ніг до голови козакові». Задумана ним помста полягала в написанні та розповсюдженні про свого суперника неправдивої й сенсаційної інформації, своєрідного чорного піару. Треба відзначити, що це вдалося тогочасному польському літератору надзвичайно добре. Вигаданий ним роман Мазепи з дружиною шляхтича Станіслава Фальбовського закінчувався неперевершеною сценою розправи зрадженого чоловіка над юним коханцем («...Роздягнувши його наголо, посадив лицем до хвоста, а ногами до кінської голови на його власному коні, dзадалегідь знявши з нього сідло...»). Очевидно, що такий сюжет Пасек запозичив із грецької міфології, зокрема оповідання про міфологічного героя Іполита.

Але чи не найбільше поширенню легендарної оповіді про нашого земляка як козацького Казанову серед європейців сприяв французький письменник і просвітитель Вольтер. Хоча у своїй книжці «Історія Карла XII» (вперше вийшла друком 1731 року в Руані, а потім передруковувалася сотні разів у різних європейських містах) він в основному правдиво відобразив політичні наміри українського гетьмана «здобути свободу для України». Однак видатний француз усе-таки не втримався від того, щоб не повторити історію, яка була вигадана Пасеком і підхоплена Отвіновським та маркізом де Бонаком. «Любовна пригода молодого Мазепи з дружиною польського дворянина викрилася. Розгніваний чоловік прив'язав голого Мазепу до дикого коня і пустив його на волю», — писав Вольтер.

У 1818 році знаменитий англійський поет Джордж Байрон напише одну з найвідоміших своїх поем під назвою «Мазепа», де талановито озвучить відому легенду. Цей геніальний твір не раз перевидавався різними європейськими мовами й спричинив до написання іншими авторами поетичних творів, де висвітлювалась «любовна трагедія» Мазепи. Серед них найвідоміші поеми «Мазепа» Віктора Гюго (1829), «Полтава» Олександра Пушкіна (1829) та «Мазепа» Юліуша Словацького (1839). Надзвичайно романтичний сюжет надихає до написання опер під однойменною назвою «Мазепа» геніальних композиторів угорця Ференца Ліста та росіянина Петра Чайковського.

Великого поширення серед мистецької еліти тогочасної Європи набувають картини більш і менш відомих художників, які переважно зображують різні сцени легенди про Мазепу, керуючись поетичними рядками поем Байрона та Гюго. Найвидатнішою серед цих багатьох картин визнається монументальне полотно Луї Буланжера, що зберігається в Музеї мистецтв французького міста Руан і зображає сцену боротьби Мазепи під час прив'язування його до коня. Експерти відзначають певне наслідування більшістю художників рубенсівського стилю та факту присутності в них певного еротизму, адже майстри пензля подають образ оголеного літературного Мазепи. Він сприймається як романтичний герой-коханець, який хоча й не уник покарання за свій гріх, але не скорився тяжкій долі.

Тираноборець

Одразу після переходу Мазепи разом зі своїм військом на бік шведського короля Карла XII, в жовтні 1709 року, московський цар і майбутній імператор «Всея Русі» Петро I назвав українського гетьмана найбільшим бунтівником і зрадником «усіх часів і народів». Хоча на це його колишній підданий відповідав: відмова від довголітньої царської зверхності була спричинена не чим іншим, як ідеєю «вищої вірності», що полягала в служінні інтересам не царя-сюзерена, а своєї «Ойчизни, матки бідної милої України» (слова самого Мазепи. — **Авт.**), вольностям та добробуту Війська Запорозького і всього українського народу.

Специфіка української ситуації полягала в тому, що від революційних часів Хмельниччини правителі новопосталої Козацької держави змушені були лавірувати між сильнішими сусідніми монархами-володарями та почергово (інколи — одночасно) визнавати їхній сюзеренітет або протекцію. А тому, з огляду на кардинальну зміну міжнародної ситуації в умовах чергової «загальноєвропейської» Північної війни, гетьман Мазепа лише продовжив (!) традицію так званої полівасалітетної політики стосовно оточуючих монархічних дворів своїх попередників на гетьманській посаді. Адже однією з причин досить частої зміни урядами Івана Виговського, Юрія Хмельницького, Івана Брюховецького та Петра Дорошенка своїх протекторів (а, отже, й їхньої «зради») протягом доби Руїни була неможливість забезпечення об'єднання козацької України під зверхністю того чи іншого володаря. Чи не найголовнішим фактором такого лавірування було забезпечення королем Речі Посполитої, царем Московської держави, султаном Османської імперії або ж королем Шведського королівства (а саме у цьому чотирикутнику, головним чином, відбувалося балансування гетьманів від однієї до іншої протекції) кращих вольностей для України.

У маніфесті московського монарха Петра I від 1 листопада 1708 року читаємо, що «гетман Мазепа изменил Нам, Великому Государю, без всякой данной ему в том причины, и переехал к Королю Шведскому». Тобто цар начебто не бачив ніяких мотивацій відмови свого довголітнього васала від його монаршої опіки та в односторонньому порядку оголошував його дії зрадою. Однак проведений науковий аналіз україно-російських відносин дозволяє стверджувати, що Петро I в умовах війни став поводитися як володар-тиран стосовно васальної України і, отже, перший зрадив попередні двосторонні домовленості (так звані Коломацькі 1687-го та Московські 1689 року статті), які гарантували вільне існування козацької автономії під владою Москви. А тому вагомі причини переходу гетьмана Мазепи, його уряду та війська на бік Шведського королівства все-таки були, а більшість із них мали не лише глибоке історичне коріння, а й системний характер.

З'ясувалося, що в умовах Великої Північної війни: по-перше, Московське царство не бажало вирішувати справу об'єднання України шляхом повернення під гетьманську владу більшої частини її території — Правобережжя; по-друге, цар Петро I та його оточення розпочали активно обмежувати політичні права гетьмана; по-третє, Москва, заснувавши Київську губернію, розпочала радикальні зміни традиційного адміністративного устрою України; по-четверте, московський уряд урізав права Мазепи у сфері економіки та фінансів, наданні земельних маєтностей козацькій старшині тощо; по-п'яте, Москва всіляко обмежувала політико-адміністративні повноваження українського «дворянства» — козацької старшини; по-шосте, Петро I розпочав перебудову козацького війська в напрямі «рекрутування» козаків, а російські урядовці різних рангів почали керувати генеральною старшиною, полковниками та сотниками; по-сьоме, російські воєначальники та солдати під час Північної війни здійснювали каральні дії та свавілля щодо різних верств українського населення; по-восьме, московський цар переобтяжував козацьке військо постійними військовими походами та будівельними роботами; по-дев'яте, Московське царство не забезпечило належної оборони України від шведського наступу й, по суті, відмовило її правителю Мазепі в належному захисті. Усе це трактувалося гетьманом та його соратниками як тиранство Москви.

Князь?

І досі історики жваво дискутують стосовно того, яким було політичне становище козацьких гетьманів як правителів України, особливо якщо прирівнювати їх до європейських чи азіатських володарів. Найбільш аргументованою видається думка про те, що гетьмани мали такий само статус, як курфюрсти, герцоги чи барони автономних князівств Німеччини або ж князі васальних Молдавії та Волощини (суч. Румунія) чи залежних від Османів кримських ханів. Водночас повноваження Мазепи сучасники доволі часто порівнювали з королівськими, хоча очевидно, що він мав самодостатню посаду і титул «гетьмана Війська Запорозького обох сторін Дніпра», а також надане у 1707 році австрійським імператором і «володарем усіх християн» Йосифом I почесне звання «князя Священної Римської імперії німецької нації».

Посли різних країн та мандрівники не раз звертали увагу на те, що український гетьман, незважаючи на залежність від царя, поводиться як справжній король. «...Вигляд ясновельможного пана Гетьмана в усьому може рівнятися з королівським», — свідчив очевидець про виступ 40-тисячного українського війська до Польщі у 1704 році. А словак Даніель Крман, який тривалий час перебував в Україні, зазначав, що мазепинські полковники за статусом дорівнювалися молдавським і волоським князям. Що ж тоді казати про гетьмана, який своєю політичну вагу, знову-таки за оцінками сучасників, доповнював незчисленними фінансовими статками і земельними маєтностями.

Як справжній правитель своєї нації, що зазвичай мав бути великим полководцем, Іван Мазепа на посаді гетьмана в руслі виконання військових планів антиосманської коаліції держав у складі Росії, Польщі, Австрії, Венеції та Ватикану, здійснив 9 великих (від 10 до 50 тисяч козаків), до 12 середніх (від 5 до 10 тисяч) та 40 менших (до 5 тисяч осіб) літніх і зимових походів до Кримського ханства та контрольованих турками і татарами Молдавського князівства, пониззя Дніпра, Бугу, Дністра і Дунаю, Північного Причорномор'я та Приазов'я. Він також організував декілька потужних морських виправ проти флоту Османської імперії в акваторіях Чорного та Азовського морів.

Як справжній володар, що завжди мав ревно дбати про віру жителів своєї країни, Іван Мазепа дбав про захист православної церкви та був її великим благодійником. Він видав багато універсалів, які підтверджували старі або ж надавали нові маєтності для всіх монастирів України. Підраховано, що на кошти гетьмана збудовано, відновлено та реставровано майже 40 православних святинь, серед яких у Києві Києво-Печерська та Софійська лаври, Межигірський, Кирилівський, Пустинно-Миколаївський, Братський Богоявленський та Михайлівський Золотоверхий монастирі. Окрім того, він давав гроші на будівництво й утримання храмів у Полтаві, Чернігові, Білій Церкві, Лубнах, Глухові, Переяславі, Ніжині, Козельці, Прилуках, Бахмачі та Батурині. У соборі Воскресіння при Гробі Господньому в Єрусалимі й до цього часу зберігається та використовується при урочистих молебнях дорогоцінний антимінс (срібна плита) подарований Мазепою. Не забував гетьман і про ще один королівський обов'язок — розвиток міст та міського самоуправління. Своїми універсалами він, так само як колись польські королі, підтверджував існування старовинного демократичного Магдебурзького права в Києві, Чернігові, Переяславі, Ніжині, Стародубі та інших українських містах.

...У запальній промові перед своїми солдатами за декілька годин перед Полтавською битвою, 27 червня 1709 року, цар Петро I «проговорився» про справжні причини несподіваної для нього політичної рокіровки колишнього підданого: «Король Карл и самозванец Лещинский привлекли к воле своей гетмана Мазепу, которые клятвами обязались между собою учинить Княжество особое под властию его, в котором ему быть Великим Князем». А за півроку до того в царському указі від 10 листопада 1708 року Петро I вперше охарактеризував вчинок свого колишнього васала як прагнення до незалежного володарювання: «Мазепу в Украине самовластным Князем над ними (українцями. — **Авт.**) учинить». Зауважимо, що великими князями тоді називали царів або ж королів. Адже сам Петро I, як і всі його попередники, разом із царським титулуванням, продовжував іменуватися «великим князем».

* * *

Полтавська битва перекреслила всі плани гетьмана Івана Мазепи стати великим князем, тобто королем чи царем України. Поразка шведів та мазепинців під Полтавою стала причиною того, що цього не зовсім вдалого політика-інтригана, одного з найбагатших людей Східної Європи, відомого благодійника православної церкви, полководця і легендарного гульвісу росіяни-переможці стали називати не інакше, як «зрадником» та «іудою». Але, як стверджували свого часу великі, в держав немає вічних друзів, а є тільки вічні інтереси. Мабуть, і **гетьман Мазепа та його попередники на гетьманській посаді мали власні національні інтереси, а тому не могли зраджувати своїй батьківщині, «матці милій» Україні.**

Тарас ЧУХЛІБ,
доктор історичних наук.

Петро I в умовах війни став поводитися як володар-тиран

НеЗалежна економіка

Вийшла друком об'ємна праця під авторством Павла Гайдуцького «НеЗалежна економіка України».

У книзі висвітлено проблеми становлення економіки України за роки незалежності, а також питання модернізації українського суспільства та його цивілізаційного вибору. Двозначний смисл, закладений у назві книги, означає високу залежність вітчизняної економіки від багатьох внутрішніх і зовнішніх, об'єктивних і суб'єктивних чинників, від економічних і соціальних реформ, євразійських і європейських викликів.

Видання присвячене 20-річчю обрання Леоніда Кучми Президентом України. Тож значне місце у ньому відведено розкриттю ролі Л. Кучми у розбудові держави та економіки, здійсненні економічних і соціальних реформ, забезпеченні протистояння України зовнішнім і внутрішнім викликам та формуванні її цивілізаційного вибору. Це перше комплексне дослідження такого характеру.

Робота буде корисною для науковців, політологів, аспірантів, студентів і широкого кола читачів, яких цікавлять питання економічної політики та державного будівництва.

ПРО АВТОРА

ГАЙДУЦЬКИЙ Павло Іванович

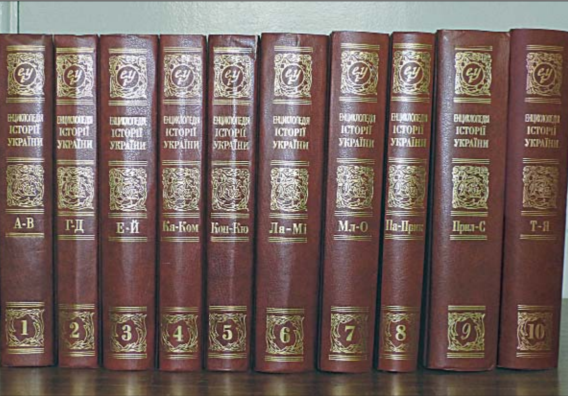
Народився в 1950 р. на Тернопільщині, доктор економічних наук (1990 р.), професор (1991 р.), лауреат премії ім. М. Туган-Барановського (1994 р.), академік Національної академії аграрних наук (1995 р.), заслужений діяч науки і техніки України (1998 р.), нагороджений орденом «За заслуги» III, II і I ступенів.

Свого часу П. Гайдуцький був головою Держкомзему України (1995 р.), міністром сільського господарства і продовольства України (1996 р.), заступником Глави Адміністрації Президента України (1997—2005 рр.), радником Президента України (2006 р.), радником Прем'єр-міністра України (2007 р.), заступником голови правління банку «Аркада» (2008 р.). Нині — директор Інституту стратегічних оцінок (з 2009 р.).

Цікаве культурологічне видання

В Україні нещодавно опубліковано 10-томну універсальну «Енциклопедію історії України». У цьому виданні широко представлено дивовижний світ української минувшини від найдавніших часів до сьогодення. ЕІУ є фундаментальним фаховим зведенням сучасних знань про Україну та її історію. Це не лише універсальний і найповніший фаховий довідник, а й цікаве культурологічне видання, над яким понад 15 років працювали провідні вчені Національної академії наук України, а також інших вітчизняних та зарубіжних академічних установ і університетів. До написання статей було залучено 1350 авторів і з України, і з-поза меж нашої держави.

Науковці впровадили до наукового обігу потужний звід відомостей з усіх галузей та дисциплін історичного профілю, а також суміжних наук (археологія, антропологія, соціологія, філософія, політологія, культурологія, етнопсихологія, славістика та багато інших), що безпосередньо чи опосередковано стосуються вітчизняної історії.

У компактному енциклопедичному форматі систематизовано й представлено фактографічні відомості з історії усіх цивілізацій, культур, держав і державних утворень, націй, народів, етносів, племен, торгівельних колоній, міст, великих поселень, станів, прошарків, верств, груп, політичних партій та організацій у територіальних межах нинішньої України від первісної доби й до сучасності.

Великий пізнавальний інтерес становить набір словникових статей, присвячених діячам української історії — і знаковим, визначним, і забутим чи маловідомим. Низку статей ЕІУ присвячено українству поза межами батьківщини (еміграція, діаспора, міграційні потоки та розселення українців у світі, українські зарубіжні інституції й організації тощо), що нерозривно пов'язане з історією України.

Представлений у виданні блок унікального ілюстративного та картографічного матеріалу є живим візуальним супроводом базової інформації, який істотно доповнює й розширює словникове зведення. До більшості словникових гасел подається розгалужений довідково-бібліографічний матеріал, що дає змогу читачеві краще орієнтуватися у безмежному морі історіографії за багатьма напрямами (персоналії, події, факти, окремі періоди чи цілі епохи української історії, теорії та концепції тощо). Бібліографічні й історіографічні характеристики не обмежуються лише вітчизняною літературою — автори намагалися подавати широкий європейський та світовий контекст проблеми, події, явища, персоналії й по можливості окреслювати місце конкретної події, явища, особи у світовому історичному процесі або міжнародному науковому, політичному, культурному просторі.

Опубліковані нині десять томів становлять 1050 обліково-видавничих аркушів, тобто це понад 12 тис. статей, близько 8 тис. ілюстрацій і більш як 500 спеціально розроблених мап. Але на цьому робота над енциклопедією не завершується. Передбачається підготувати спеціальний том «Україна—Українці», у якому з-поміж іншого планується представити узагальнюючу панораму сучасних знань з історії України у її цивілізаційному вимірі.

Це цікаве і корисне культурологічне видання стане, переконаний, у великій пригоді не тільки науковцям, а й студентам гуманітарних факультетів вузів, вчителям та учням старших загальноосвітніх шкіл і всім, хто цікавиться історією і культурою України. Всі вони, гадаю, з нетерпінням чекають на появу додаткових томів «Енциклопедії історії України» і електронної версії усіх енциклопедичних томів.

Юрій РИЧКА.

У НОМЕР

Година бігу — море задоволення і нагороди

У Чернігові відбулося щорічне спортивне свято «Годинний біг» **(на знімку)**. Воно зібрало на Красну площу 144 легкоатлетів з різних областей. Вік учасників — різний. Наймолодшому Ростиславу Горбанюку виповнилося 6 років, а найстаршому Олексію Никончуку — 73. Переможцем серед чоловіків став Олександр Назаренко, який виступав за марафонський клуб «Тарас Бульба». Він корінний чернігівець, закінчив 15-й ліцей. Бігом займається ще зі школи, але зараз живе і працює програмістом у Києві. За одну годину він подолав відстань у 17290 метрів. Серед дівчат у лідери вийшла Марія Ващенко, яка подолала відстань у 15430 метрів. В дитячому забігу перемогу святкував учень Чернігівської школи №9 Максим Галушко.

Віктор КОШМАЛ.
Чернігів.
Фото автора.

КУРІНЬ

№ 58 (6062) СЕРЕДА, 1 КВІТНЯ 2015

Сьогодні в Україні хмарно, часом невеликий (на сході помірний) дощ, уночі з мокрим снігом. Вітер західний, 7—12 м/с, місцями пориви 15—20 м/с. Температура вночі 0—5 градусів тепла, на високогір'ї Карпат 1—6 морозу. Вдень 5—10 градусів вище нуля, в південних областях до 15 зі знаком плюс

ЦЬОГО ДНЯ, 1 КВІТНЯ

■ **1925.** Президія ВУЦВК ухвалила рішення про здачу дрібних шахт в оренду організаціям незаможних селян. ■ **1939.** У Києві Центральний будинок народної творчості організував заочні курси «колгоспних режисерів» — майбутніх режисерів колгоспних самодіяльних драматичних театрів. ■ **1943.** Українському штабу партизанського руху на цей день було підпорядковано 80 партизанських загонів та з'єднань, які налічували 15 тисяч партизан. ■ **2004.** Пішов із життя Микола Руденко — український письменник, філософ, громадський діяч, один із засновників і перший голова Української Гельсінської Групи, Герой України (2000).

У НОМЕР

Розпилювання «золотого батона»

Пам'ятаєте про «золотий батон» Януковича, який за загадкових обставин зник із Межигір'я? Так от, Генпрокуратурі вдалося знайти його у Слов'янську, подейкують, мало не в схронах Гіркіна. Але мова не про це. А про те, що буде з ним далі. У Кабміні вирішили цим «золотим батоном» убити двох зайців: розпиляти і по скибці продати. Успіх гарантований. Адже з історії усіх розпилів знаємо, що саме ці операції в нас проходять бездоганно.

Цього разу в уряді вирішили піти далі, а саме: це дійство, як нині модно, показати в прямому ефірі. Отже, сьогодні, 1 квітня, на Першому Національному о 21.00 Прем'єр-міністр А. Яценюк золотим лобзиком пилятиме знаменитий «батон» на тонюсінькі скибочки. А далі ці золоті скибки розлетяться по всіх європейських столицях і будуть продані на спеціальних аукціонах. Арсеній Петрович підрахував, що Україна вторгує приблизно 3,9 мільярда гривень.

Вам ця сума нічого не нагадує? Так-так, саме цей зиск озвучували в уряді, коли презентували пенсійні новації. (Ідеться про 15 відсотків утримання коштів із пенсій українців). Отже, за вдалих європейських аукціонів Пенсійний фонд України отримає 3,9 мільярда гривень і тоді, за словами А. Яценюка, самі собою відпадуть, відімруть зміни в законі щодо пенсійного забезпечення.

Чекати залишилося зовсім недовго — до 1 червня... А поки що нагадуємо ще раз: **1 квітня, Перший Національний, 21.00: Прем'єр-міністр А. Яценюк розпилюватиме «золотий батон». Не пропустіть!**

Під час акції «Плавка» курс долара становитиме 8,50—10,50 гривні!

Наші читачі знають про новий депозит Ощадбанку на ймення «Писанка». Але вони ще не відають про сенсаційну квітневу акцію Нацбанку під назвою «Плавка».

Пам'ятаєте, як нещодавно керівник НБУ В. Гонтарева заспокоювала розбурханих доларом, євро та японською ієною своїх громадян: **«Головним у нашій монетарній політиці стане використання гнучкого обмінного курсу, тому що тільки ПЛАВАЮЧИЙ обмінний курс є протидією зовнішнім викликам і шокам».**

Так от, зрозумівши нарешті, що 27 гривень за долар — це справжній виклик не лише бургеру з «Макдональдса», а й шок для буханця «Українського», не кажучи вже про батон, НБУ зважився на безпрецедентний крок! Із 1 квітня курс долара в акції «Плавка» плаватиме в межах 8,50—10,50 гривні. І, звісно, всі бажаючі, котрі заздалегідь запишуться за телефонами в НБУ: 230-19-60 та 253-01-80, зможуть обміняти гривню за вигідним курсом у будь-якому найближчому для себе банку. Головне, назвати свої паспортні дані, ідентифікаційний код та суму, яку хочете обміняти.

Тут, правда, злі язики до цієї гуманно-монетарної акції «Плавка» встигли причепити слово: Гонтаревої.

— Як на мене, ці «Плавки», нехай хоч і «шортами» її назвуть, аби тільки знову не обдурили, — так прокоментував цю сенсаційну новину від НБУ наш читач-додзвонювач із Житомира Іван К.

Отож ще раз нагадуємо телефони акції НБУ — «Плавка»:
230-19-60
та 253-01-80.

Феміда — муза для карикатуристів

Днями в столичному торговельно-розважальному комплексі «Більшовик» відбулося нагородження переможців VI Всеукраїнського конкурсу карикатур та відкриття виставки найкращих робіт на тему «Встати, суд іде!».

За визначенням, справедливий суд — це юридичні процедури, що дають змогу встановити істину. Хтось, можливо, вірить, що наш суд саме такий, а карикатуристи — точно ні. Це підтверджують подані на конкурс майже 250 робіт від 45 авторів. Усі роботи розглядало журі, до якого ввійшли Віталій Суддя (заступник головного редактора «Голосу України»), Наталя Петрова (заступник керівника проекту «Справедливе правосуддя» агентства США з міжнародного розвитку USAID), Анна Ющенко (юрист Української Гельсінської спілки з прав людини), Ірина Гончарова (оглядач газети «Юридична практика»), Петро Варишко (член Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів) та голова журі Костянтин Казанчев — голова правління Асоціації карикатуристів України.

Суд присяжних визначив винуватців та у вигляді покарань видав їм грошові нагороди: **1 премія** — Віктор ГОЛУБ (м. Здолбунів), **2 премія** — Олексій КУСТОВСЬКИЙ (м. Вишневе), **3 премія** — Олександро ДУБОВСЬКИЙ (м. Дніпропетровськ), а також багато спеціальних та заохочувальних призів і відзнак.

На знімку: організатор конкурсу Костянтин Казанчев (ліворуч) із нашим колегою Олексієм Кустовським, володарем другої премії.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

«Зачистити» гостре слово не вдасться

Агенти ворожих спецслужб за байдужості інтелектуальної еліти в процесі запланованого Кремлем нищення Української держави «зачистили» й знаний удома та світах гумористичний журнал «Перець».

Поки оновлена Печерська влада тужиться налагодити економіку, ігноруючи питання розбудови гуманітарного підмурівку країни, найкращі вітчизняні карикатуристи (Анатолій Василенко, Олексій Кохан, Володимир Солонько, Олег Смаль...) у супрязі з письменниками-сатириками (Сергієм Ковалем, Валентином Шульгою, Миколою Цивірком...), долучаючи до гурту класиків (Івана Котляревського, Тараса Шевченка, Василя Симоненка, Степана Руданського...), від торішнього серпня починаючи, щомісяця видають бойові листки «Перець на передовій». Сотні листків волонтери доправляють на фронт, де твори небайдужих «перчан» допомагають підтримувати козацький дух Воїнам Світла — оборонцям Батьківщини.

Пропонуємо читачам часопису «перчанську» добірку:

Перець на передовій
ВИПУСК 2(7) ЛЮТИЙ 2015

Микола Капуста

Хто такий сепаратист

Це було під час обіду.
Запитала баба діда:
— Хто такий сепаратист?
Який в сього слова зміст?
Скажи просто, зрозуміло,
Чорне слово це чи біле?
Дід доїв гречану кашу:
— З виду наче... свій...
— Але палить ХАТУ НАШУ,
— Хоч живе у ній.

Аркадій МУЗИЧУК.

Дует із класиком

Прощай, немытая Россия,
Страна залуганных рабов,
І ви, мундири кадебешні
Й народ, що втрапив
вам у клешні,
Служить Кремлю
«всегда готов!».

М. ЛЕРМОНТОВ,
С. КОВАЛЬ.

Першоквітневі заклики

☞ ***Не зв'язуйтеся з дурнями, якщо навіть у вас спільний оператор мобільного зв'язку!***

☞ ***Хай живуть дурні, передовий загін лохів!***

☞ ***Дурень жив, дурень живий, дурень буде жити!***

☞ ***Поставимо вітер в головах дурнів на службу вітроенергетики!***

☞ ***Закон один для всіх дурнів!***

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Дурням на замІтку

☞ ***Якщо віз попереду коня, значить, це кінцева зупинка.***

☞ ***Якщо в дитинстві вирвати всі зуби і поставити замість них знімні протези, то до кінця життя, за підрахунками фахівців, на лікуванні одного тільки карієсу можна заощадити до 15 тисяч гривень!***

☞ ***Старі дурні, як правило, мудріші.***

☞ ***Мудрість дурного начальника в тому, що він оточує себе ще дурнішими підлеглими.***

☞ ***Дурня визначають не так за його словами, як за справами.***

☞ ***Великий дурень — це пігмей розуму.***

☞ ***Дурень знає все, тому не всі знають, що він дурень.***

☞ ***З дурнями спокійно: вони передбачувані.***

☞ ***Принциповий дурень може дискредитувати будь-які принципи.***

☞ ***Дурень любить гроші, але ті не завжди відповідають йому взаємністю.***

Борис РЕВЧУН.

Над номером працювали: Сергій ДЕМСЬКИЙ, Тетяна УВЄРОВА, Наталія ФІЛІПЧУК.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 16 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 12 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 40 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк:
ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91
poliprint@ukr.net

Зам. 4828

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

